

ХРЕСТОМАТІЯ

школяра

Вільям Шекспір

СОНЕТИ



Видавництво «Школа»

Хрестоматія школяра



Вільям Шекспір
СОНЕТИ

Переклад з англійської
Дмитра Паламарчука



Київ
Видавництво «Школа»
2009

ББК 84.4ВЕЛ
Ш41

Серія «Хрестоматія школяра»
заснована 2000 року

Передмова та примітки
Івана Андрусяка

Художник
Анна Коломієць

Обкладинка
Світлани Железняк

Шекспір, Вільям.

Ш41 Сонети: для мол. та серед. шк. віку/ Вільям Шекспір; пер. з англ. Д. Х. Паламарчука; передм. та приміт. І. М. Андрусяка; худож. А. Л. Коломієць. — К.: Школа, 2009. — 176 с.: іл. — (Хрестоматія школяра).

ISBN 966-339-119-7

До збірника увійшли «Сонети» Вільяма Шекспіра (1564–1616) — одне з вершинних досягнень світової поезії, справжній ренесансний гімн людині. Протягом століть для багатьох людей у найрізноманітніших куточках земної кулі ця поетична збірка була — і залишається — найулюбленішою.

Сонети В. Шекспіра подаються в класичному українському перекладі Дмитра Паламарчука.

ББК 84.4ВЕЛ

ISBN 966-339-119-7

© Видавництво «Школа», 2009

ПОМЕЖИ «ТРЬОХ КИТІВ»

Любі друзі, вам напевно буде цікаво дізнатися, що нещодавно філологи Національного університету «Києво-Могилянська академія» провели цікавий експеримент. Поставивши за мету з'ясувати, які саме письменники минулого й сучасності асоціюються у молодих українців із поняттям «світова література», вони опитали студентів вищих навчальних закладів Києва. У результаті сформувався доволі вагомий список із майже сотні імен, зо два десятки яких називалися найчастіше. Але було тільки одне ім'я, вказане у всіх без винятку анкетах — Вільям Шекспір.

Так, великий англійський поет і драматург доби Відродження виявляється напрочуд сучасним автором — його п'єси не сходять зі сцен як академічних, так і аматорських театрів у всьому світі, й кожне покоління знаходить у них щось своє, прочитує їх по-новому. І цей інтерес не лише не згасає — він, здається, й ніколи не затухав, а лише розгорявся.

В Україні, приміром, лише протягом кількох останніх років з'явилися нові видання й публікації шекспірівських сонетів у перекладах Дмитра Павличка, Ігоря Качуровського, Олега Зуєвського; по-новому, з використанням сучасного молодіжного сленгу, переклав «Гамлета» один із лідерів українського літературного постмодернізму Юрій Андрухович, а поставив п'єсу в цьому перекладі Київський Молодий театр; власну інтерпретацію все того ж «Гамлета» на сцені Харківського драматичного театру ім. Т. Шевченка запропонував лідер українського театрального постмодернізму, режисер Андрій Жолдак;

провідні актори головного театру країни — столичного драматичного ім. І. Франка — Анатолій Хостікоєв і Богдан Бенюк своїм бенефісним спектаклем обрали шекспірівського «Отелло»...

Вочевидь, таємниця такої безпрецедентної популярності Шекспіра полягає не лише в тому, що він розігрував у своїх творах вічні сюжети, а чи не перш за все в глибинній людяності обстоюваних ним ідеалів, гуманістичному світогляді його творчості. У цьому Шекспір напевно великий син своєї великої епохи, іменованої Відродженням.

Особливою популярністю ось уже кілька століть користуються шекспірівські сонети, котрі ця книжка пропонує тобі, юний читачу, в класичному українському перекладі Дмитра Паламарчука.

Взагалі ж, сонет не дарма вважається найдовершенішою поетичною формою. Пригадайте хто читав, а хто ще не встиг, то обов'язково прочитайте знаменитий «Епілог» до «Тюремних сонетів» Івана Франка, де в сонетній-таки формі викладено найголовніші вимоги до цього напрочуд складного й вимогливого жанру:

*П'ятистоповий ямб, мов з міді литий,
Два з чотирьох, два з трьох рядків куплети,
Пов'язані в дзвінкі рифмові сплети, —
Лиш те ім'ям сонета слід хрестити.*

*Тій формі й зміст най буде відповідний:
Конфлікт чуття, природи блиск погідний
В двох перших строфах ярко розвертаєсь.*

*Страсть, буря, бій, мов хмара, піднімаєсь,
Мутить блиск, грізно мечесь, рве окови,
Та при кінці сплива в гармонію любови.*

А ще, як писав Франко: «Сонети — се раби. У форми пуга Свобідна думка в них тремтить закута». Але разом із тим: «Сонети — се пани. В них мисль від роду Приглушено для форм». Із таких глибинних протиріч зітканий цей чотирнадцятирядковий вірш, де й справді закуті у віртуозну форму нерідко цілком супе-

речні одна одній думки у висліді постають справдешньою гармонією єдності й боротьби протилежностей.

Слід пам'ятати, що класичний сонет мусить бути обов'язково написаний п'ятистопним ямбом — двоскладовим віршованим розміром із наголосом на другому складі. Принцип римування перехресний, зазвичай за такою схемою: *абба бааб вгв гвг*. А ще в ньому жодне слово не повинно вживатися двічі.

У класичному сонеті чітко дотримується композиційно-тематична єдність. Перший катрен (строфа з чотирьох рядків) є своєрідною експозицією — вступом, заспівом до теми. Другий катрен, у якому зазвичай висловлюється протилежна щодо першого думка, усе ж розвиває закладену в першому катрені тему. Перший терцет (строфа з трьох рядків) завершує — зазвичай якимось новим, несподіваним штрихом — висловлену в першому катрені думку. А другий терцет — так само несподіваним, але гармонійним щодо попереднього тексту акордом — завершує всю тему.

Однак сонет шекспірівський на формальному рівні дещо відбігає від цієї класичної схеми — насамперед задля увиразнення, чіткішого формулювання фінального акорду твору, який у нього нерідко набуває афористичних рис. У Шекспіра третя строфа — не терцет, а катрен, себто вона, як і дві попередні, складається з чотирьох рядків. Зате на четверту строфу припадає всього два рядки, які є справжньою квінтесенцією вірша — його кульмінацією і розв'язкою водночас, найвищою точкою інтелектуальної й емоційної напруги тексту. Відповідно до цього, й схема римування шекспірівського сонета виглядає дещо інакше: *абаб вгвг гдгд еє*. Неважко здогадатися, що коли два останні рядки римуються один із одним — саме це і привертає особливу увагу читача, дозволяє йому краще вловити чітку, сконденсовану й точно сформульовану провідну думку автора.

В епоху Ренесансу в Англії сонет, до речі, розглядали як велику поетичну форму (до малої форми звели його, на думку дослідників, лише епігони Ренесансу).

У своїх сонетах, як вважає літературознавець Михайло Морозов, Шекспір оспівує дружбу, що бачиться поетові вищою від любовної пристрасті, а водночас володіє всією повнотою любовних переживань: і радістю побачення, й гіркотою розлуки, й муками ревнощів. Шекспір умовляє друга оженитися й «відновити» себе в нападках. Лише нападки можуть стати «захистом супроти коси часу». Поет скаржиться на свою тяжку долю, в якій любов до друга — єдина втіха. Але ось з'являється новий персонаж — «смуглява леді», що постає поміж поетом і другом. Поет пристрасно кохає її, а разом із тим нервує через ті страждання, яких завдає йому й другові її поява...

Отож, згідно з традиційними трактуваннями шекспірівських сонетів, тут три дійових особи: поет, його друг і «смуглява леді». Але якщо перечитати сонети пильно, виникає чимало сумнівів стосовно цього. Надто вже різні вони за настроєм і за характером висловлених у них думок і почуттів. Мимоволі видається, що сонети Шекспіра за змістом не утворюють єдиного сюжетного циклу; що Шекспір мовить у них не про двох чи трьох, а про значно більше осіб і характерів; що відображають вони найрізноманітніші факти так мало відомої нам біографії великого поета, оскільки були написані у різний час і за різних обставин.

Зрештою, це насправді не настільки важливо — є у сонетах закладений автором загальний, наскрізний сюжет чи нема його. Нехай кожен читач вирішує це питання для себе сам — адже в кожного з нас ці твори викликають власну гаму думок і почувань, а отже — і власні духовні сюжети пізнання Шекспіра.

Поміж тим — для прихильників усезагальної впорядкованості — знаний дослідник творчості Шекспіра Олександр Анікст пропонує таку структуру розміщення тематичних груп, на які розпадаються сонети:

А. Сонети, присвячені другові: 1–126.

1. Оспівування друга: 1–26.

2. Випробування дружби: 27–99.

- а) гіркота розлуки: 27–32;
- б) перше розчарування в другові: 33–42;
- в) сум і побоювання: 43–55;
- г) зростаюче відчуження і меланхолія: 55–76;
- г) суперництво і ревності до інших поетів: 77–96;
- д) «зима розлуки»: 97–99.

3. Торжество відновленої дружби: 100–126.

Б. Сонети, присвячені смуглявій леді: 127–152.

В. Закінчення — радість і краса кохання:
153–154.

Розглянемо сонет сто тридцятий. Тема: краса коханої недосконала. Зустрічна тема: але кохана, на відміну від вигаданих «богинь», реально існує. Синтез: реальність значиміша від вигаданої, оманливої краси. Цей сонет — гімн земній красі. Характерна для Шекспіра тема!

Завважте потугу і майже епіграматичну гостроту фінальних рядків:

*І все ж вона найкраща поміж тими,
Що славлені похвалами пустими.*

Кожен шекспірівський сонет має свою мелодію, своє звучання. Порівняйте струнку, навіть урочисту музику цитованого нами сто тридцятото із майже розмовною інтонацією сонета сто сорок третього:

*Буває іноді, щоб упіймати
Шкідливу курку там чи то курча,
Дитину опуска додолу мати
І тільки й думає про втікача...*

Михайло Морозов звертає нашу увагу на те, що кожен сонет також несе в собі власний світ образів: дев'ятнадцятий — кігті лева, ікла дикого звіра, закривавлений фенікс, — якийсь моторошний фантастичний малюнок пером або темна гравюра. Сонет сто сорок третій — мирна пташарня, жінка з дитиною — картина в дусі нідерландської школи. Цікаво, що навіть алегоричні образи живуть у Шекспіра своїм реальним життям. Читаємо у сонеті тридцять четвертому:

*Ти провіщала день мені погожий,
І я пустився без плаща у путь.*

Це алегорія, але разом з тим і жива деталь («без плаща») побуту, в якому жив Шекспір.

Цикл Шекспірових сонетів — це, за словами українського шекспірознавця Олени Алексеєнко, справжній ренесансний гімн людині. Сповнена глибокого психологізму і внутрішнього драматизму, лірика Шекспіра стала новим етапом у розвитку англійської поезії. Важко переоцінити значення цих сонетів для розвитку світового поетичного мистецтва.

«Я зобразив його (*світ* — *Г. А.*) достеменно», — обмовився якимось Вільям Шекспір ув одній зі своїх знаменитих п'єс. Ці слова повною мірою достосовуються й до його поезії, насамперед сонетарію.

Протягом століть ця збірка сонетів для багатьох людей у найрізноманітніших куточках земної кулі була — і залишається — найулюбленішою. Не сумніваюся, що так само найулюбленішою вона стане і для багатьох із вас, любі читачі, юні українці. Бо, попри моду, час, життєві та історичні перипетії, завжди є речі вічні, на котрих, як на доісторичних «трьох китах», цей світ насправді тримається. Поміж них — і творчість великого англійця Вільяма Шекспіра.

Іван АНДРУСЯК

СОНЕТИ



Ми пагінці плакаємо кущів,
Щоб відновить красу троянди ними.
Хай кущ старий і всохне без дощів, —
Весною пагін молодий цвістиме.

А ти, в свій блиск закоханий без меж,
Марнуєш скарб, позичений в природи.
І з голоду серед достатку мреш,
Жорстокий вороже своєї вроди.

Провіснику весняної снаги,
Коротких днів окрасо нетривала,
Твоя самотність нині в ланцюги
Потік життя безжально закувала.

Над світом змилуйся і дар краси
Новим вікам назустріч понеси.



Як сорок зим, суворі й невмолимі,
Чоло твоє поріжуть молоде,
А врода юності більш не цвістиме
І вже зів'ялим листом опаде, —

Що скажеш ти, де молодості шати?
Слова: «Я зберігав недбало їх»
Ганебним будуть вироком звучати
Тоді в устах, розтратнику, твоїх.

Чи відповідь не краща від тієї:
«Оце мій син, на нього подивись,
В нім виправдання старості моєї
І свідчення, яким я був колись».

Раз по раз дивлячись на сина свого,
Подібним станеш сам до молодого.



В свічадо глянь на свій дозрілий квіт, —
Чи то ж не час тобі нащадка мати?
Сівби уникнувши, обдуривши світ,
Якусь жону позбавиш благодаті.

Котра з дівчат не дасть під твій посів
Свого лона безколосу ниву?
Та й хто б самозакоханий хотів
Зійти в могилу, занедбавши жниво?

Ти — матері свічадо, і вона
Стрічає там свої далекі квітні.
Так і до тебе юність чарівна
Загляне в зморщок вікна непривітні.

Не кинеш сліду в пам'яті людській, —
То сам умри, і згине образ твій.



Ти, любий марнотрате, не владар
Отого спадку, що марнуєш нині, —
Природа щедра, та красу не в дар,
А в позику лише дає людині.

Чому ж, скупарю, зловживаєш ти
Щедротами, що дані для роздачі?
Чому ціннотам не даєш рости,
Ховаєш скарб, як той лихвар ледачий?

Ти — сам крамар і сам же — покупець,
Сам — розкрадач у свого Я господі.
Та як життю настане вже кінець, —
Не станеш ти перед судом, як злодій?

Свою красу — намарне вжитий скарб —
В могилу візьмеш ти, лихий скупар.



Всевладний час зродив краси взірець,
Що досконалістю вражає зір.
Тоді нищителем стає творець
І нищить свій неперевершений твір.

Це ж саме він під вітру дикий рев
Жбурляє літо злій зимі до ніг,
І пада лист, і стигне сік дерев,
І всю красу вкриває мертвий сніг.

Коли б не квітів запахуций хміль —
Текучий бранець у тюрмі зі скла, —
Забули б ми в морози й заметіль
Красу весни, що квітами цвіла.

У тій тюрмі зелений гине лист,
Не пахоці — душі і тіла вміст.



Не дай зимі нищівною рукою
Весни й твоєї погубити шал.
Жагою сповни будь-який фіал,
Помнож скарби не літом, а весною.

Це — не лихварство, гідне осороми,
А з власної краси належний зиск,
Це сил поновлення і юний блиск,
Це десять Я навколо тебе в домі.

Ти щастя десять би разів помножив,
Якби відбився в десятьох синах.
Що візьме смерть? Хіба нікчемний прах,
Бо погасить твого вогню не зможе.

Вродливий ти, тож не давай краси
Під вістря невмолимої коси.



Поглянь на схід, як в сяйві благовіснім
Лице вогненне ранок підійма,
І вся земля тим променям навкісним
Вітання шле, ясніючи сама.

Зеніту дійде світла колісниця,
Як молодість — найкращої пори,
І ми за сяйвом повертаєм лиця,
Рвучись душею й тілом догори.

Коли ж з горба небесного поволі
Світило стомлене іде на спад,
Його красу забувши, мимоволі
Ми до землі вертаємось назад.

Пополудні й твою забудуть вроду,
І сам помреш, як не поновиш роду.



Ти — музика, чого ж музичні звуки
Печаль породжують в очах твоїх?
Чом любиш те, що завдає лиш муки,
Радієш прикроцям і прагнеш їх?

Ті звуки, здружені в однім концерті,
Твій дух бентежать, нищать супокій?
В них докір лиш самотності упертій
І докір безпотомності твоїй.

Чи чуєш ти, як струни дружним ладом
Озвалися на ніжний звук струни?
Неначе пісню, посідавши рядом,
Співають батько, мати і сини.

І звуки ті без слів проголосили:
«В твоїм житті не має соло сили».



Чи втримує тебе від шлюбу страх,
Щоб не лилися сльози удовині?
Якщо ж краса, не втілена в синах,
Разом з тобою щезне в домовині,

То безпотомною жоною світ
Розпачливо ридатиме в жалобі.
Син — втіха удовина: мужів цвіт
Живе для неї в синовій особі.

Не щезне скарб змарнований, о ні!
Він тільки з рук перейде в інші руки.
То гине світла врода повесні,
Як не несуть її сини і внуки.

Чи має добрі до людей чуття,
Хто сам собі вкорочує життя?



Спростуй чутки, позбавлені підстав,
 Що, люблений, нікого ти не любиш
 І спадщину, що від батьків дістав,
 Ганебно так, так нерозважно губиш.

Жорстокий вороже, в добрі своїм
 Вдаєшся ти до нищення й розбою,—
 Ти люто батьківський руйнуєш дім,
 Що мусив бути поновлений тобою.

Змінився сам, тоді змінюсь і я.
 Чи треба ліпшого любові дому?
 Ласкавий будь, як зовнішність твоя,
 І стань господарем у домі своєму.

Змінився — таж любиш ти мене, відай, —
 І синові свої скарби віддай.



Йдучи в ущерб, ти в синові ростеш,
Що навесні плекав колись при собі.
Він твій вогонь несе в своїй особі,
Його снага стає твоєю теж.

Це мудрості закон, який стоїть
Основою усіх основ назавше.
Вогонь життя без нього, відпалавши,
Навік би згас за шість десятиліть.

Хай безпотомно йдуть у небуття
Безликі й ниці пасерби природи.
Тобі ж вона не шкодувала вроди,
І мусиш ти продовжити життя.

Вона тебе різьбила на печать, —
Пора вже й відбиватися почать.



Коли годинника подзвіння сонні
Звістують дня померклого відхід,
Коли безжально сніг ляга на скроні
І осипається фіалки цвіт;

Коли тремтять безлисті верболози,
Де в спеку тінь була для череди,
А вицвіт літа у снопах на возі
Трясе остюччям сивим бороди,—

Я думаю про квіти нетривалі —
Краси твоєї швидкоплинний цвіт, —
Невже судилось їм в років проваллі
Загинути, осиротивши світ?

О ні! Не знищить їх коса осіння,
Коли від них розсіється насіння.



О, не міняйся, будь же сам собою!
 Не будеш ти собою, живши сам.
 Свою красу ти б міг зробить тривкою,
 Коли б віддав її своїм синам.

З лица землі тоді не зможе стерти
 Твого образу жорстокий час.
 Ти будеш сам собою і по смерті
 У спадкоємцеві своїх окрас.

Хто дасть палити батьківську господу?
 Та син її статечний береже ж
 В зимові дні, у спеку і негоду
 Супроти бурі, шашеля й пожеж.

Коханий мій, не будь же марнотратом, —
 Ти батька мав, то будь і сам же татом.



По зорях я гадати не бажаю,
Хай знана астрономія мені,
Я не скажу, чи бути урожаю,
Чи голоду, пожежам і війні.

Я й за хвилину наперед не бачу
Ні бур, ані морозів, ні відлиг,
Царям не врочу успіхів, невдачі,
Що в знаках неба сховані від них.

Та я одне пророчу безпомильно,
З очей-зірок твоїх читаю те:
Квіт правди і краси цвістиме спільно,
Як по тобі нащадок твій зросте.

Коли ж на світі не залишиш сина,
Загине правда і краса загине.



Коли подумаю, що мить єдина
Лежить між розквітом і сном могил,
Що світ — видовище, в яким людина
Підвладна силі неземній світил;

Коли дивлюсь, що нас, немов рослину,
Вирощують і нищать небеса,
Що юний шал трива одну хвилину,
А там навек безслідно погаса, —

Стривожений несталістю такою,
В розпуці гину я, відома річ,
Бо Час і Розпад ладяться війною
Твій день ясний перетворить на ніч.

І я іду на Час несамопитий,
Щоб нищене словами відновити.



Але чому, як час почав облогу,
Не йдеш війною на тирана сам?
Мій вірш слабкий, він опору тривкого
Не виставить запеклим ворогам.

Досягши верховин краси і сили,
Лани незаймані орі і сій:
Красуні лона радісно б відкрили,
Щоб юний образ повторити твій.

І проросте твоє найбільш тривале
Нове життя і тіла, і душі,
Якого внукам би не змалювали
Мої убогі й немічні вірші.

Віддай себе — і житимеш в століттях
В малюнку власному — у рідних дітях.



Ну, хто ж колись повірить в ці слова,
Хай щиро цноти в них твої відбиті?
Мій вірш, як напис на могильній плиті,
Твоїх ціннот усіх не відкрива.

Коли б красу твою неповториму
Зумів я повністю відбити враз, —
Сказали б люди: «Бреше віршомаз,
Сю вроду він списав із херувима».

Взяли б на кпини зжовклі папірці,
Немов дідка, що ласий на похвали.
Та й казкою б нікчемною назвали
Усе, що бачим на твоїм лиці.

А хай твій син в далекі дні сягне ті,
Ти житимеш і в синові, й в сонеті.



Рівнять тебе до літньої пори?
Ти сталіший, чарівніший від неї.
Весняний цвіт зірвуть лихі вітри,
І літа мить мигне лиш над землею.

Небесне око розсипа жарінь,
А то сховається в часи негоди, —
І на красу, бува, лягає тінь
В мінливості примхливої природи.

Твоєму ж літу в осінь не ввійти,
Рокам краси твоєї не зітерти,
І смерть тебе не годна досягти, —
В моїх словах ти не підвладний смерті.

Аж доки дишуть люди, бачить зір —
В моїх словах ти житимеш, повір!



Левині пазурі притуплюй, з пащі
Тигриної, о часе, зуби рви,
Руйнуй всі витвори землі найкращі
І фенікса спали в його крові,

Спустошуй світ, і радощі, і горе,
Людські утіхи знищуй без жалю,
Хай твій леміш всю землю переоре,
Що хоч роби, — лиш про одне молю:

У злобі не карбуй чола ясного
Моему другові своїм різцем.
Хай врода образу його земного
Для всіх віків залишиться взірцем.

Проте роби, о часе, все найгірше, —
Я збережу його в безсмертнім вірші.



З природи примх — обличчя в тебе жінки,
 Владарю-владарко жагучих мрій,
 Жіночий серця віск і тільки вчинки,
 На щастя, зовсім не властиві їй.

Ясні твої нелицемірні вічі,
 І промінь їхній золотить усе.
 Він погляди полонить чоловічі,
 Серцям жіночим болещі несе.

Ти на жону Природою зачат,
 Вона ж сп'яніла, дивлячись на тебе,
 Та й додала щось любе для дівчат,
 У чім не мав я жодної потреби.

Коли вже так, то поділи свій статок:
 Мені любов, жінкам — отой додаток.



Ні, я не йду тропою віршоробів,
Що оди тчуть з фальшивої краси.
Їй не шкодують неба для оздоби
Здрібнілі і охриплі голоси.

Своїх я уст брехнею не поганив,
Для порівнянь не брав так, як вони,
Скарбів земних, перлин всіх океанів,
Зірок і квітів ранньої весни.

У вірші правда — над усе для мене,
І я писав, що мила — чарівна,
Хоча від матері лице натхненне,
А не з небес отримала вона.

Мою любов хвалити не годиться, —
Вона не крам, що продають в крамницях.



Не вірю дзеркалу, що вже старий я,
Твоєю ж юністю я молодий.
Але як час твоє лице пориє,
Упевнюсь я — кінець приходить мій.

Твоя краса — це шати мого серця,
Що до грудей покладене твоїх,
Твоє ж в моїх, наснаги повне, б'ється,
Щоб довго ще я молодіти міг.

Я думаю про нього щогодини,
За нього я на все ладен, затам.
Так ніжна мати за життя дитини
Готова власним заплатить життям.

У наших серць тепер життя єдине:
Моє помре — твоє також загине.



Немов актор, що, збившись із ролі,
 Затнувсь на слові, з остраху мовчить,
 Чи як шаленець, на коротку мить,
 Упавши в лють, німіє мимоволі, —

Отак і я забув про цілий світ,
 Мовчу, в любовному блаженстві млію.
 Мого чуття важкий солодкий гніт
 Закрив уста і поневолив мрію.

Хай погляд мій іде замість послів
 Безмовним вісником палкого серця, —
 Він — лицар кращий на любовнім герці,
 Аніж полки гучних і пишних слів.

Учись читати писане без мови,
 Очима слухать вісника любові.



Мій зір-митець відбив твоє лице
На мого серця полотні незвичнім.
І на зображення удале це
Прийшовсь я рамою на віки вічні.

Щоб свій портрет побачити в мені,
Крізь маляра дивися на творіння, —
Воно в робітні висить на стіні,
Де, як вікно, твій зір пуска проміння.

Там наші очі здружено трудом:
Мої творили цей шедевр новітній,
Твої ж, у грудях будучи вікном,
Впускали щедро сонце до робітні.

Метавсь митець і малював, що міг,
Лише до серця не знайшов доріг.



Нехай комусь від щедрої планети —
Високі титули, гучна хвала.
Таких дарів не дістають поети, —
Мені зоря любов твою дала.

Цвіте, мов соняшник, в красі великій
Улюбленець могутнього царя.
Та куца ласка царського двора —
Щез фаворит невдячного владика.

Військовий вождь, по тисячній звитязі
Лиш раз один розбитий у бою,
В неласку падає, живе в зневазі,
І владу, й честь утративши свою.

Мені ж від зір найбільша честь припала:
Твоя любов, велика і тривала.



О владарю чуттів моїх святих,
Як свідчення і щирості, й любові
До тебе йдуть посли мої письмові
В одежі слів буденних і простих.

Щоб гідно одягти посланців тих,
Окрас не міг я віднайти у слові,
Тож не шкодуй убогому послові
Своїх думок — уборів золотих.

Коли ж зоря, що креслить нам дорогу,
Мені вділивши блиску дорогого,
Любов мою одягне до ладу,

Тоді вже сам я власними руками
Її, у серці ховану роками,
До ніг твоїх навіки покладу.



Стомившись працею, чекаю ночі,
Щоб любий сон у ліжку віднайти,
Та мисль моя заснуть тоді не хоче;
Всю ніч до тебе зводячи мости,

Вона іде шляхами пілігрима
Крізь біль і сум, крізь темряву ночей.
І, не змикаючи й на мить очей,
Я бачу пітьму, що й сліпому зрима.

В ній, щастя я шукаючи своє,
Очима серця в темноті знаходжу
Чарівну тінь, на самоцвіт похожу, —
Від неї ніч прекрасніша стає.

Так серцем вічно рвусь я за тобою,
Вночі і вдень не знаючи спокою.



Як доступитися мені спокою,
Коли важка утома не мине?
Турботи дня і по ночах зі мною —
І ніч і день пригнічують мене.

Вони, чужі взаємно, тиснуть руки
І, помирившись, проти мене йдуть:
В роботі день не дав мені й дихнуть,
А ніч вбива трутизною розлуки.

Із лестоців брехав я без кінця,
Що день на тебе чарами похожий,
А темну ніч у п'їтми зловорожїй
До милого порівнював лиця.

Та день щодня поглиблює розпуку,
А ніч щонїч приносить більшу муку.



Зневажений і долею, й людьми,
Плачем тривожу небеса даремне,
Становище відреченого темне
Клянучи, обмиваюся слізьми,

Надіями багатшим прагну быть,
Мінятись долею готовий з тими,
Хто друзями оточений палкими,
Кому лягла в мистецтві краща путь.

Тоді, згадавши раптом я про тебе,
Картаю сам себе за слабість ту.
Від хмурої землі у висоту
Я гімн, як жайворон, несучу до неба.

Я промінять ніколи б не хотів
Твою любов на славу королів.



Коли на суд безмовно-тихих дум
Встають далеких споминів тумани, —
Приходить знов давно заснулий сум,
І серце рве, і ятрить давні рани.

Знов гаснуть очі від скорбот німих
За друзями, що вже давно в могилі.
Я марно жду в покірному безсиллі —
Не прозвучить замовклий голос їх!

Тоді оплачений рахунок горя
Я з гострим болем відкриваю знов
І знов плачу за дружбу і любов,
За все, вже відшкодоване учора.

Та лиш тебе побачу я на мить, —
І сум засне, і серце не щемить.



У тебе в грудях б'ються ті серця,
Які вважав я взятими землею,
І та любов, що я простився з нею,
Розквітла в рисах любого лица.

Далекі друзі! Скільки я в одчаї
Колись пролив пекучих сліз по них.
Пройшли роки, — і знов я, мов живих,
Тепер в тобі усіх їх зустрічаю.

Ти мавзолей, в якому знов живуть
Померлі друзі юності моєї.
Чуттів моїх розтрачені трофеї
Вони тобі до крихти віддають.

Тепер в тобі стрічаюсь я із ними,
І я, й вони — віднині всі твої ми.



Якщо ти дня діждеш, коли мені
 Відчинить смерть свої холодні двері,
 І вбогі знов проглянеш ці пісні,
 Що збереглись на зжовклому папері, —

Зістав їх з піснею співців нових,
 І хай мої здадуться вже старими,
 Та їх ти збережи не задля рими, —
 Моя ж любов залишилась у них.

Тоді мене вшануй хоча б словами:
 — Якби мій друг зростати й досі міг,
 То він, змагаючись, поети, з вами,
 Ще б кращий дар поклав мені до ніг.

Та він помер, і шанувать я мушу
 За форму вас, його ж — за ніжну душу.



Я часто споглядав, як сонця схід
Голубить поглядом гірські вершини,
А там проміння п'є росу долини
І залиша на водах світлий слід.

Та тільки хмар обридливих навала
Обляже сонця чарівного вид,
Сплямоване, весь кидаючи світ,
Воно на захід відплива помалу.

Так сонце і мое у час ясний
Мене зігріло ласкою своєю,
Та раптом — хмара, і погас під нею
Твого чуття промінчик золотий.

Небесне сонце хмариться в зеніті,
Чому ж земні не можуть захмарніти?



Ти провіщала день мені погожий,
 І я пустився без плаща у путь.
 Зненацька хмари з обрію пливуть,
 І леться дощ, на водоспад похожий.

Хоч промінь твій, пробившись із-за хмар,
 І осушив мене, й зігрів по бурі,
 Та залишився на душі тягар
 На довгі дні, безрадісно-похмурі.

Нехай ти каєшся й тремтять уста,
 Та спочуттям не виправити лиха,
 Бо горе кривдника — мала потіха
 Тому, хто скривдження несе хреста.

О сльози ці — твого чуття перлини! —
 Вони змивають всі твої провини.



Вчинивши гріх, не побивайся так:
 На сонці й місяці також є плями,
 Є на троянді шип, а то й хробак,
 Піщинка — в джерелі. Та й хто між нами

Не зна гріха? Ось зараз повен міх
 Я всяких плям зібрав з землі і неба,
 Ганебний твій виправдуючи гріх,
 Гріха чи ж я прийняв не через тебе?

Винувачем явившись на суд,
 Заступником я раптом виступаю.
 Ненависть і любов моя — твій блуд
 Виправдують із мужністю одчаю, —

Щоб не прийшлося, грабіжнику, тобі
 В кайдани впасти, улягти ганьбі.



Існує двоє нас — я визнаю, —
 Хай ми одними зв'язані чуттями.
 На честь непоганьбовану твою
 Не упадуть моїх пороків плями.

В коханні нашім — щастя навзаєм,
 Та різні прикрощі, які так часто,
 Чуттів не шкодячи, ми визнаєм, —
 Змагають нашу зустріч обікрасти.

На бачності я маюсь, щоб тобі
 На людях не послать, бува, привіту,
 Бо міг би тим віддати тебе ганьбі
 В очах зломовного пустого світу.

Так, я люблю тебе, й любов моя
 Несе в собі ясне твоє ім'я.



Як батькові, що старості дійшов,
Дає снагу дітей потужний ріст,
Так і мене збагачує любов,
Краса твоя, становище і хист.

Твій розум, слава, честь, шляхетний рід, —
Все враз чи щось одне з ціннот отих
І на мені лишає добрий слід:
Прищеплено ж мою любов до них.

Не знать мені зневаги і нужди,
Коли такі скарби у тебе є, —
Твоєї слави часточка завжди
Звеличує дрібне життя моє.

В тобі — межа моїх стремлінь і мрій,
І суть твоя — увесь достаток мій.



Яких ще тем примхливій музі треба,
Коли ти в вірш таку вдихаєш суть,
Що кращої явить не зможе небо
І папірцям слова не віддадуть.

І в тім твоя, а не моя заслуга,
Якби слова у віршах зацвіли,
Бо лиш душа німа і недолуга
Красі твоїй не висловить хвали.

Будь музою десятою поету,
Від решти муз гарнішою стократ, —
І образ твій повік не кане в Лету,
Ти в цих словах не знатимеш утрат.

І славу нам ділити по заслuzі:
Мені — за труд, а за натхнення — музі.



Як можу я хвалить твої чесноти,
Коли удвох — одна істота ми?
Я тим хвалив би сам себе супроти
Звичаїв добрих, визнаних людьми.

Тож будьмо нарізно, й любов, нам дану,
Тепер двома іменнями зовім,
Щоб я, відділений, належну шану
Складати міг ціннотам лиш твоїм.

Ти завжди болісна, розлуко люта,
Зате, дозвілля маючи запас,
Любовні мрії вміють обманути
Тверезу думку і повільний час.

І я, твоя відторгнута частина,
Хвалю тебе, моя любов єдина.



Усе, мій любий, все моє візьми,
 Та не побільшають чуття твої.
 Вона з моєю радістю й слізьми
 Була твоя, як ти й не мав її.

Її ж любов — розставлене сильце —
 Сприймав ти як любов мою тривку.
 Та я боюсь — самоомана це,
 Це свідчення примхливого смаку.

Хоч обікрав, коханий, старця ти,
 Та я простив тобі крадіжку ту,
 Любовну кривду важче нам знести,
 Ніж ворожнеч відвертих гіркоту.

Ти, в кому зло не видається злим,
 Будь катом ліпш, не ворогом моїм.



На волі чиниш ти за блудом блуд,
 Коли над серцем я твоїм не властен.
 Рокам і вроді личить це. Мій суд
 На карб тобі спокус не міг покласти.

Ласкавий ти — тому й атак немало,
 Вродливий ти — тому в облозі й сам.
 І, правнук Єви, ти явив зухвало
 Звитяжну міць спокусливим жінкам.

Та міг би ти моєї честі ради
 Знайти красі і молодощам втрим,
 Щоб запалом незборканим отим
 Подвійної не допустити зради:

Її — що вродою причарував,
 Своєї теж — бо друга занедбав.



Біда — не те, що володієш нею,
Хоч я її кохаю щиро, знай,
Вона стає владаркою твоєю, —
І це біда, бо нашій дружбі край.

Я сам ваш глум виправдую з одчаєм:
Ти в ній мене любити захотів,
Вона також твою любов стрічає
Як знак палких до мене почуттів.

Як милу втрачу — то її знайдеш ти,
Тебе ж утрачу — мила скориста;
Обоє стрінетесь — я все до решти
За раз утрачу й понесу хреста.

Стривай. Та ти ж — мого ества основа.
Я — люблений! О радосте раптова!



Заплющені найкраще бачать очі,
 Не знавши втіх на денному путі.
 Тебе вві сні мій зір стріча охоче,
 Яснішаю тобою в темноті.

Нехай би тінь твоя, що в темні тіні
 Вливає світло, сяла в дні ясні,
 Коли ночами в золотім промінні
 Вона очам так сяє уві сні.

Яких би втіх мої зазнали очі,
 За дня живого вгледівши той лик,
 Що мертвої мені ввижався ночі
 Крізь темні шиби зімкнутих повік?

Без тебе день на ніч похмуру схожий,
 А ввійдеш в сон — і ніч як день погожий.



Коли б то плоть на мисль було можливо
 Мені змінить хоч на короткий час,
 Я б відстань подолав несправедливу,
 Що безконечністю лягла між нас.

Хай доля занесла б, немов пилину,
 Мене в найбільш віддалені світи,
 Я б, перетнувши океан, прилинув
 До місць, в яких перебуваєш ти.

Та я не мисль і вільно так не лину
 В той світ, що заховав твою красу, —
 Корюсь я силі простору й часу,
 Бо створений, як всі, з води і глини.

Вода — невітшних сліз моїх потік;
 Земля — я до землі приріс навек.



Проте дві інші всесвіту основи —
Повітря і вогонь — не знають меж:
Дихання мислі не заб'єш в закови,
Вогню бажання в пута не візьмеш.

Коли до тебе линуть ці стихії,
Мого кохання віддані послі, —
Вода й земля, що в плоть мою вросли,
Руйнують вщент усі мої надії.

Найважчої тоді я повен муки,
Аж доки вернуться посланці знов
І вістку принесуть, що друг здоров,
Що згадує мене у дні розлуки.

Щасливий я. Та уриваю сміх.
Шлю знов послів і жду в тривозі їх.



Мій зір і серце мруть на полі бою, —
 За тебе згубна йде між них війна.
 Бо скарб, не ділячи поміж собою,
 Посісти прагне кожна сторона.

Я чую серця стук: «Вона в мені,
 Куди не проникають очі ниці».
 Метнувся зір: «Наслухались брехні!
 Навік вона ввійшла в мої зіниці».

Щоб тій війні покласти край назавше,
 Парламентери дум зійшлись за стіл
 І миру мудрого дійшли, поклавши:
 Коштовний скарб розпаювать навпіл.

Очам — що вхопить зорове сприймання,
 А серцю вже — сердечний пал кохання.



Мій зір із серцем підписав папір
 На подання взаємодопомоги,
 Коли без тебе голодує зір
 Або страждає серце від знемоги.

Як зір ласує образом твоїм,
 То пригоща й союзника обідом.
 Щоб любі мрії розділить з сусідом,
 І серце зве союзника в свій дім.

Притулок твій — моя уява й груди:
 Нема тебе — і все-таки ти в них,
 Адже з думок ти не втечеш нікуди, —
 Думки в мені, як ти в думках моїх.

А думи сплять — ти в сні ідеш урочі,
 Щоб чарувать мої і серце, й очі.



Старанно я, готуючись в дорогу,
Майно своє ховаю під замки,
Щоб гість незваний до набутку мого
Пожадливої не простяг руки.

А ти — джерело муки і відроди,
Найбільша цінносте мого життя,
Перед якою й золото — сміття,
Тебе хто-будь, побачивши, украде.

Куди ж мені сховать тебе? Хіба що
В єдиний сховок — до моїх грудей,
Щоб не наважився з лихих людей
Привласнити мій скарб якийсь ледащо.

Та скарбу цього не сховать ніде, —
Його і в серці злодій віднайде.



В той час лихий (нехай він нас мине),
Коли усі мої відкриєш вади,
І зиск, і втрати зваживши, мене
Позбавиш ти останньої відради,

В той час лихий, коли, ідучи мимо,
Ти збайдужа кивнеш на мій привіт,
Як не мені, а вже комусь цвістиме
Твоєї вроди молодого цвіт,

В той час лихий свої зміцню я сили
Визнанням вад і власної вини,
Щоб ґрунтом зрад твоїх вони служили
І проти мене свідчили вони.

Покинути мене ти маєш право, —
Чуттям твоїм я не знайду підстави.



Як важко їхати вперед мені.
Таж верстви ці, лукаві лиходії,
Мене щораз віддаляють від мрії,
Від радості, що скрилась в тумані.

Вже кінь давно стомивсь, бо на коні
Вантаж розлуки, туги, безнадії.
Він стиха йде, неначе розуміє:
Що дальша путь — безрадісніші дні.

Кінь тільки рже на всі мої спонуки,
І шарпають мене ті дикі звуки, —
Сталь острогів так на коня не діє.

О, скільки їхати іще століть?..
Ти десь позаду вже, моя надіє,
А біль тупий попереду стоїть.



Вперед рвучись дорогами простими,
 Коня повільність виправдать я рад,
 Але тепер, вертаючись назад,
 Кажу йому: — Ліниство непростиме!

До тебе вихор хай мене нестиме,
 Неначе з гір нестримний водоспад,
 Удари буду сипати, як град,
 Лише б стихію підігнати ними.

Рвучись до тебе у зворотну путь,
 Злиденну шкапу миттю обженуть
 Крилаті прагнення — любові діти.

Вони виправдують нужденну тлінь:
 «Від щастя їхати — потрібен кінь,
 До щастя — нашими крильми летіти».



Я — мов багач, що може в кожну мить
Свої скарби заховані відкрити,
Та оглядять не часто їх спішить,
Щоб тим блаженства вістря не тупити.

Великих свят на рік приходить раз
Для нас пора і радісна, й врочиста,
І ми в разках коштовного намиста
Не дуже часто бачимо алмаз.

Нехай скриває дорогу перлину
Від мене днів безжальна пелена,
Та скільки радощів, як на хвилину
Мені мій скарб відкриє враз вона!

Тебе побачивши, від щастя млію,
Нема тебе — я бережу надію.



З яких стихій постав ти, чудодійний,
 Що не подібний до усіх створінь?
 Один ти кидаєш мільйони тіней,
 Коли у кожного одна лиш тінь.

Портрет Адонісів — недійшлий плід,
 Невдала відбитка твого обличчя.
 В лиці Єленинім твій ніжний вид,
 Що шати еллінські на мить позичив.

Весна-красна й осінні дні гостинні
 Твою найліпше відбивають суть.
 Як перші вроду нам явили нині,
 То другі скарб твоїх щедрот несуть.

У всіх речах ти, що для нас чарівні,
 Та в сталості тобі немає рівні.



В оправі правди й чистоти ясної
Для нас краса привабніша стократ.
Так ми ще більше любимо весною
Красу троянд за їхній аромат.

Червиві квіти, як троянди, ніжні,
Вони і квітнуть у садах одних,
Те саме листя й колючки на них,
Ті ж пелюстки рожеві й білосніжні.

Та жити їм, не знаючи весни,
І непривітаним на пні померти.
Ну й що трояндам смерть? Адже вони
Живуть у пахощах і після смерті.

Отак і з тебе, цвіте юнаків,
Есенцію в віках лишив мій спів.



Надгробків царських мармурові плити
 Переживе потужний мій рядок,
 І образ твій, немов із міді литий,
 У вічність перейде. Хоч воєн крок

Зруйнує все — і статуї, і трони,
 Каменярами тесаний граніт,
 Але твоєї із пісень корони
 В тисячоліттях не забуде світ.

Ти смерті й забуття минеш дорогу
 І, відшукавши путь в людські серця,
 Вперед ітимеш із віками в ногу,
 Аж доки дійде світ свого кінця.

І в день суда ти житимеш у слові,
 В піснях моїх, що сповнені любові.



Преснись, любове! Чи твоє жало
Не дошкульніше, аніж голод лютий?
Нехай найкраще снідання було,
Та без вечері важко нам заснути.

Так і любов голодний погляд свій
Сьогодні погамує до нестями,
А вввзавтра знову необхідно їй
Втішатися коханими вустами.

Щоб не зазнати збайдужіння ран
В щоденного побачення хвилини,
Нехай до зустрічей ведуть стежини
Через страшний розлуки океан.

Нехай зима розлук несе кайдани,
По ній весна ласкавіша настане.



Твій вільний раб, ладен я день при дні
 Тобі єдиній слугувати вірно,
 Найменшу примху виконать покірно
 В години рабства, дорогі мені.

Я проклинать не смію навіть скуки,
 Чекаючи на твій жаданий зов.
 Коли ж слuzі накажеш вийти знов, —
 Мов дар, він прийме гіркоту розлуки.

Ревнива думка не сміє підійти
 До справ твоїх, заглянути в ті справи.
 Я, раб німий, лиш думать маю право:
 Щасливі ті, хто зараз там, де ти.

Роби, що хоч. Моє чуття незримо
 І зраду, й глум покірливо нестиме.



Хай криє Бог, що дав мене в раби,
Щоб я посмів твого жадати звіту,
Чинить контроль тобі. Що хоч роби, —
Покірний раб не має права сміти.

Я знову ждатиму без нарікань,
І не наближусь без твого наказу, —
Мое терпіння, звичне до страждань,
Знесе ганьбу, забувши про образу.

Де хочеш будь, на власний розсуд дій:
Свого ж дозвілля владарка сама ти,
І власний злочин лиш тобі одній
Дано засуджувати чи прощати.

Я ждатиму, хоч пекло в тім жданні:
Твої гріхи судити не мені.



Якщо на світі не бува нового,
Лиш плин повторний явищ і речей,
То блуд який це розуму людського, —
Знов тяж нести вже роджених дітей.

Якби вернуть я міг роки уперті
В п'ять сотень кіл, що сонце їх пройшло,
І в древніх книгах, де й слова затерті,
Я віднайшов ясне твоє чоло, —

Дізнав би я, що в дні далекі знали
Про чудо це — краси земної цвіт,
Вони чи ми вперед сягнули далі,
Чи вічно йде шляхом повторень світ.

Я певен, що в минулому поети
Вславляли менш достойні предмети.



Як хвилі мчать на узбережну рінь,
Так в небуття і наші мчать хвилини:
Одну поглине вічності глибінь,
На зміну їй уже наступна лине.

Все зроджене під блиском осяйним
До сонця пнеться, зріючи незримо.
А там встає затемнення над ним,
І Час дари свої стина без втриму:

Цвіт юності безжально обрива
І люто борознить чоло краси,
І все живе лягає, мов трава,
На пруг неутомленої коси.

Та вірш мій проти смерті сміло стане
І захистить твоє лице кохане.



Чи це з твоєї волі образ твій
 Являється примарою щоночі,
 Розплющує мої дрімотні очі,
 Відгонить сон і нищить сунокій?

Чи це до мене плеш ти свого духа, —
 Слугу й раба ревливих підозрінь, —
 Щоб при мені він, як незрима тінь,
 Моїх учинків наглядав і слухав?

О ні! Не досить любиш ти, щоб тим
 Себе й вночі тривожить без потреби.
 Це, біля мене ставши вартовим,
 Моя любов піклується про тебе,

Щоб ти була щаслива уві сні —
 Комусь близька, для мене — в далині.



Гріх себелюбства — гріх моїх очей,
Душі і тіла непростимий гріх.
І лікування марне тут: ачей
Гріха не вирвати з грудей моїх.

Отож і малював мій зір мене
Вродливцем пишним з голови до ніг.
І серце вірило моє дурне,
Що вродою усіх я переміг.

А в дзеркалі (лукавий фарисей!) —
Подоба зморщена — моя чи ні?
О грішне око! Як же хворий сей
Все бачене шельмує в маячні.

Тебе повсюдно в серці я несучу,
Тож око й віддає твою красу.



Настане час, коли мою любов
Так, як мене, зігнуть додолу роки,
І в жилах юна охолоне кров,
І ляжуть зморшки на чоло глибокі;

Твій ранок ступить на нічний поріг,
І меркнути почнуть весняні шати,
І всі скарби, що ранок їх беріг,
Не будуть більше золотом блищати.

Про час отой фортеця в мене є,
Де слова мідь, певніша від гармати,
Здола красу, як не життя твоє,
Від часу згубного обороняти.

Твоя фортеця — чорні ці рядки,
І врода в них переживе віки.



Дивлюсь, як нищівна потуга літ
 Красу віків змитає і корони.
 Одвічні вежі, мармур і граніт, —
 Ніщо не зна від смерті охорони.

Щодня ненаглий океан в злобі
 Прибоєм землю пожира багату,
 І суша, з морем ставши на двобій,
 Вирівнює здобутками утрату.

Дивлюсь — одні держави піднялись,
 А ті уже дійшли свого розвалу.
 І страшно думати, що смерть колись
 Любов мою зруйнує нетривалу.

Ці мислі чорні прирекли мене
 На сум за тим, що скоро промайне.



Мідь і граніт, земля і океани
Не вистоять під натиском часу,
То ж як твою оборонить красу,
Тендітна квітко, витворе весняний?

Проти облоги войовничих днів
Чи може встояти дихання літа,
Коли в покорі никне міць граніту,
Нікчемна перед пащею віків?

О скорбна думо, марення безсиле!
Для свіжості земної краси
Хто може сховище тривке знайти,
Щоб від часу спасти обличчя миле?

Та над сторіччями краса твоя
З мого чорнила, може, засія.



Стомившись, вже смерті я благаю,
 Бо скрізь нікчемність в розкоші сама,
 І в злиднях честь доходить до одчаю,
 І чистій вірності шляхів нема,

І силу неміч забива в кайдани,
 І честь дівоча втоптана у бруд,
 І почесі не тим, хто гідний шани,
 І досконалості — ганебний суд,
 І злу — добро поставлене в служниці,
 І владою уярмлені митці,
 І істину вважають за дурниці,
 І гине хист в недоума в руці.

Стомившись тим, спокою прагну я,
 Та вмерти не дає любов твоя.



Ну, і чому живеш ти у гріхах,
Безчестя прикриваючи собою?
Щоб зло гострило світові на страх
Приховану твоїм іменням зброю?

Щоб фальш в'ялила мак твого лица
І мертва тінь сягла живого сяйва?
Навіщо вроді фальш, адже ж оця
Живій троянді позолота зайва?

Чому живеш ти в дні, коли до дна
Природа вибрала краси криницю?
Тепер старчиха знічена вона,
Лише з твоєї жебрає скарбниці.

То й береже тебе, щоб в дні ганьби
Нам показати минулих літ скарби.



Твоє лице — свічадо давніх літ,
 Коли краса увевнено і аримо
 Росла, буяла, як весняний цвіт,
 Не смівши удаватися до гриму,

Коли ще не заведено було —
 Зрізати покійниць золоте волосся,
 Яке б, чуже оздобивши чоло,
 Жило удруге й заново вилосся.

Ти воскресяєш нам священні дні,
 Явивши скромність і природний розум,
 Та барв не крадеш у чужій весні
 Своім квіткам, що борються з морозом.

Тепер за мапу правих ти природі, —
 Щоб показати красу померлу моді.



Твоя частина, видима для ока,
 Не залиши жодних побажань;
 І вірна дружба й ворожда жорстока
 Твоїй красі склада належну дань.

Назовні скарб, то й зовнішні похвали.
 Та з тих же уст ми чули іншу річ,
 Коли перед судом людським ставила
 Частина друга, схована од віч.

Щоб душу знать твою — ціннот вершину,
 Цікавий люд обстав тебе кругом,
 До справ і вчинків приклада аршина
 І дух троянд поганить бур'яном,

Той запах вигляду твого не вартий,
 Бо йдуть в твій сад усі — нема там варти.



Як я помру, ти довго не тужи, —
Замовкне дзвін, і ти забудь про мене,
Коли на хробаків це світло денне
І ниций світ змінюю на чужий.

Читаючи оці слова кохання,
Руки не згадуй, що писала їх.
Щоб я тобі не завдавав страждання,
Похорони мене в думках своїх.

Коли очей моїх зімкнуться віки,
Ти не повторюй більш моє ім'я.
Разом із подихом моїм навіки
Нехай погасне і любов твоя.

Я хочу, щоб після відходу мого
Ти не зазнала осуду людського.



Щоб світ тебе примусити не зміг
Розповідать, за що мене любила,
Забудь любов свою, коли могила
Схова навік мене за свій поріг.

Бо ти серед пристанища пороку
Заслуг так мало знайдеш у мені,
Що, мимохіть удавшись до брехні,
Складеш ціну небіжчику високу.

Щоб ти уста не осквернила млі,
Коли неправду вимовлять вони,
Віддай навік ім'я моє могилі,
Позбавивши подвійної вини:

Що за життя я не уник злослів'я,
А як помер, тебе до лжі прозвів я.



Той місяць року бачиш ти в мені,
Коли багрянний лист тремтить на вітті
Під вітром злим, який прийшов по літі
На кори, де замовкнули пісні.

В мені ти бачиш вечори бездонні,
Коли над світом западає мла,
І чорна ніч, що хмуρο залягла,
Неначе смерть, простягує долоні.

В мені ти бачиш ті слабкі вогні,
Що юність палять в попелі, безсилу.
І те, що перш дало життя мені,
В мою перетворилося могилу.

Ти бачиш це. І дужче любиш ти
Того, хто мусить скоро відійти.



Як злий конвой — недуга і роки —
Навік мене спровадить до острогу,
Тобі залишаться мої рядки —
Вогонь ясний, частина серця мого.

І будуть доказом — цей слід руки
Та жовтий клопоть аркуша старого,
Що тільки прах сточили хробаки,
Не доторкнувшись до вогню святого.

Життя оденки в землю відійдуть, —
Їх легко б міг ножем своїм здобуть
Грабіжник лютий в закутку глухому, —

Тобі ж одній залишиться в віках
Не черепок світильника, не прах,
А племінь серця, що згоріло в ньому.



Моїх думок жагу втоляєш ти,
 Як землю — хмара ливними дощами.
 Ніяк не можу спокою знайти,
 Немов той скнара з любими скарбами.

То тішуся, то схоплююсь вві сні,
 Наляканий видіннями страшними,
 То пхну червінці в сховища тісні,
 То ладен між людей бряжчати ними.

Так я й живу: то в пеклі, то в раю, —
 По зустрічі настане знов розлука,
 І знов у душу стомлену мою
 Увійде біль, спустошення і мука.

І так щодня — до розпачу й знемоги:
 То я — багач, то я — злидар убогий.



В піснях я не вдаюсь до новизни,
Ясного блиску зовсім не знайти в них.
Були весь час далекими вони
Від форм химерних і сполучень дивних.

Про убрання не дбаючи нове,
Виходять мислі в одязі старому,
І кожне слово у рядку мойому
Вже автора на ймення назове.

Любов і ти — всякчасна в них основа,
Тому-то й завжди одіж в них стара:
Мої чуття в обіймах мого слова
Подібними виходять з-під пера.

Щодня старого сонця сяйво нове,
Така й любов моя, все в тому ж слові.



Згасання вроди дзеркало покаже,
Годинник — час, який марнуєш ти.
А мисль твоя, що на папері ляже,
Твій слід колись pomoже віднайти.

Відбита зморшка в дзеркалі правдивім
До дум невтішних спонукає нас,
Відмірений годинником зрадливим
Летить у вічність неблаганний час.

Все те, що може пам'ять розгубити,
Цим білим аркушам віддай на схов.
Нехай живуть твого мозку діти,
Красу душі відновлюючи знов.

Що більш читатимеш рядки забуті,
То більше зможеш мудроців збагнути.



Так часто музою тебе я звав,
Ім'ям твоїм звеличуючи слово,
Що всі творці сонетів і октав
Твого ім'я запрагнули раптово.

Твій зір до співу спонука й німих,
До злету в небо — глупоту безкрилу,
Твоя краса в слова вдиhaє силу
І грацію подвоює у них.

Пишаюсь я своїм служінням слову,
Бо не намарне докладав зусиль:
Чужим рядкам ти виправляєш стиль,
Зате моїм ти правиш за основу.

Поезії ти чисте джерело,
Що сил мені, невігласу, дало.



Як пив один я з твого джерела,
Мое натхнення доблестю зростало.
Та хвора муза іншого знайшла, —
І вірш зів'яв, і грації не стало.

Я визнаю — ясне чоло твоє
Пера таки достойнішого варте.
Нехай там що пісняр тобі дає,
Та все з добра твого накрив пісняр те:

Чесноту прославляє, слово це
Тихцем укравши із твоєї вдачі,
Коли ж грабує і твоє лице, —
Хвалу красі склада співець ледачий.

За ці слова й подякувати гріх —
Це ж борг забрати в боржників своїх.



Який поет в своїм пісеннім гromі
Красу твою прославив на віки!
Куди ж мені, убогому сіромі,
Писать за ним несміливі рядки?

Але твій блиск — це океан без меж:
Там гордий корабель іде невпинно,
То й човен мій, горіхова лущина,
Зухвало в далеч впливає теж.

Твоя любов — його міцні вітрила,
Тому й мілка для нього ця глибинь.
Мчить корабель, і велетенська тінь
Навік мене з моім човном покрила.

Нехай судилось нам піти на дно, —
Любов і смерть для мене все одно.



Чи я раніш тебе землі віддам,
Чи ти мене — туди, де тлінь нещадна,
Та в цих рядках ти смерті невіддана,
Тоді як я дістанусь хробакам.

В піснях моїх ти вічно будеш жити,
Хоч згинуть по мені й сліди малі:
Мій пай — обійми хмурої землі,
Твій — мавзолей, повік-віків одкритий.

Твій монумент — мого слова мідь,
Читать його ще не зачатий буде
І далі передасть із роду в рід,
Хоч вимруть всі живі сьогодні люди.

Ти вічно житимеш в моїх піснях,
Де дихання живе людське — в устах.



Із музою моєю ти не в шлюбі,
То й безсторонньо дивишся на труд,
Що, присвятивши вроді твоїй любій,
Поет дає тобі його на суд.

Взірцем, як мудрості, так і краси,
Стоїш ти над усі мої похвали
І прагнеш ти, щоб у нові часи
Твою красу повніше оспівали.

Нехай співають, звівшись на котурни,
Та риторичністю фальшивих слів
Нездатні модники літературні
Мій щирий, дружній заглушити спів.

Блідих фарбують за новим звичаєм,
А в тебе фарб і власних вистачає.



Я на твоїм лиці не бачив гриму,
Тому не знає фальшу мій сонет.
Краси твоєї не затисне в риму
Рядків найкращих ні один поет.

Тож хай сама нам неосяжна врода
Зведеться в величі на повен зріст,
Запевнивши: слова — убогий зміст
Для чар, що нам явила їх природа.

Німотство ганиш ти? Зате хвали
Та слави годен я в науку іншим,
Які безжально недолугим віршем
Красу живцем до ями потягли.

В одному оці маєш більш ти вроди,
Ніж двох твоїх співців хвалебні оди.



Хто годен крапці висловить похвали
 За просто сказане, що ти є ти?
 В якій скарбниці вроду заховали,
 Що владна вартістю тебе сягти?

Нуждений спів, якому бракне слів
 Звеличити краси земної велич.
 Та буде славен той із голосів,
 Який тебе тобою назове лиш.

Хто тільки скопіює твір природи,
 Що на твоїм написаний лиці,
 Той заживе і слави, й нагороди,
 Якої ще не відали митці.

А голоси фальшивої хвали
 Красі і честі — гірші від хули.



Твою оспівують поети вроду,
 Моя ж убога муза мовчазна.
 Гучних співців — тобі найкращі оди,
 Вінки похвал, яких ніхто не зна.

А я без слів плекаю тиху мрію,
 Вчуваючи хвалу тобі щодень.
 Я лиш дячком-невігласом умію
 Гукнуть «амінь» в кінці чужих пісень.

Коли тебе уславляють сонетом,
 Кажу: «Це — суцця правда! Дійсно так!» —
 В ту мить я міг би кращим бути поетом,
 Та не знаходжу слів тоді ніяк.

Шануй митця, що в пісні ожива,
 Мене ж — за думку, що не йде в слова.



Чи то строфа його, душі вітрила,
 Напнуті силою приваб твоїх,
 Глуху труну моїм думкам відкрила,
 В моєму серці поховавши їх?

Чи дух його, сягнувши таємниць —
 Волхвів померлих сили неземної, —
 Мене схилитися примусив ниць,
 Змагаючись в майстерності зі мною?

О ні! Не він, не віщий дух волхвів,
 Йому до помочі богами даний,
 Ніхто, кохана, в світі б не зумів
 Мій голос вільний закувати в кайдани.

В його ж рядок — ти вступиш мимохіть:
 Мій вірш, як місто вимерле, стоїть.



Прощай, моя короткочасна мріє, —
Ні, не про мене золоті скарби:
Жебрак, що носить латані торби,
Про золото і марити не сміє.

Не маючи на те заслуг і прав,
Тебе в дарунок я прийняв від неба,
І мучився, неначе щось украв,
І знав, що крадене вернути треба.

Ти помилково скарб дала мені,
Ціни йому великої не знавши.
Прийшли печальні й неминучі дні
З чужим добром розстатися назавше.

Я був царем, посівши пишний трон,
Та зникло все, коли скінчився сон.



Коли, свої виправдуючи зради,
Нарузі віддаси мене й ганьбі,
Я сам допомагатиму тобі,
Себе ганьбитиму я без пощади.

Найкраще знаючи всі власні вади,
В них ладен я відкритися юрбі,
Твоєї правоти і честі ради
Найбільшу кривду спричинить собі.

Та в жертві цій здобуток мій багатий
Покрие легко всі мізерні втрати,
Мое безчестя, кривди і жалі,

Бо знатиму — не марно слугував я:
Тавро лукавства, зради і безслав'я
Не запалало на твоїм чолі.



Скажи, що ваду у мені знайшла ти,
 Того і зрада виникла твоя.
 Назви мене калікою, — і я
 Весь вік прилюдно буду шкутильгати.

Так! Ти не зможеш привинити мені
 Всього, що сам сказати на себе можу:
 Лжемовців суд, низотну лжу ворожу —
 Я все прийму. Й не викажу, о ні,

Я тайнощів знайомості близької
 Ні словом, ані поглядом нічим,
 Ні навіть скритим помислом, щоб тим
 Тобі, кохана, шкоди не накоїв.

Я сам себе толгатиму в багні,
 Бо нелюб твій — ненавистен мені.



Якщо не любиш, кинь мене сьогодні,
Коли зреклись і люди, і Господь.
Віддай на муки в пеклові безодні,
Лиш як остання втрата не приходь.

Не завдавай іще мені страждання,
Як душу знов посяде супокій,
Нехай не йде по ночі грозівій
Холодне, хмуре й дощове світання.

Покинь мене, лиш не в останню мить,
Коли зігнуся від дрібних утрат я.
Покинь тепер, щоб міг я пережить
Удар оцей, страшніший від розп'яття.

Тоді тягар усіх дрібніших втрат
Покажеться мізернішим стократ.



Хто хвалиться своїм шляхетним родом,
Хто силою, достатком, хто умом,
Хто шатами — хай шиті всупір модам, —
Хто псом, хто соколом, хто скакуном.

І кожному в одній з отих марнот —
Вершина мрій і втіхи неземної.
Та не зрівняється ніхто зі мною,
Бо враз я досягнув усіх висот.

Твоя ж любов — над родові герби,
Над королівські пишні горностаї,
Коштовніша за всі земні скарби,
Прекрасніша за соколині зграї.

Та горе: скарб мій у твоїх руках, —
Як відбереш його — і щастю крах.



Ну й кинь мене — найгірше учини, —
 Я все-таки не знатиму розстання,
 Бо вік сягне мій лиш далечини,
 В якій зупиниться твоє кохання.

Тож не боюсь найбільшого із лих,
 Коли в найменшому — моя могила.
 Від примх твоїх, твоїх учинків злих
 Мене ласкава доля захистила.

Несталістю мене ти не зведеш,
 Бо я живу лиш до твоєї зради.
 Любов і смерть — мені одне і те ж,
 І там, і там є джерело відради.

Та радощів без смутку не знайти, —
 Чи ж невен я, що вірна зараз ти?



Вважатиму, що вірна й досі ти,
 Хоча любов уже не пламеніє.
 Хай погляд тут, — душа твоя і мрії
 Далеко так, що їх не досягти.

Бувають погляди — сердець свічада,
 Де б жодна думка скритись не змогла.
 Але в твоїх — одна лише принада,
 Ні крапельки презирства або зла.

Бо в них — угодно так, напевне, Богу —
 Нехай брекнею зганьблені уста, —
 Цвіте любов постійно, й чистота,
 Неначе тінь, іде з тобою в ногу.

Твоя краса у дні недобрі ці —
 Мов яблуко у Євній руці.



Хто б міг чинити, а не чинить зла
І втрим знаходить вчинкові лихому,
Хто інших зрушить, сам же, мов скала,
Стоїть серед спокуси нерухомо, —

Тому у спадок — неба благодать
І вся земля з коштовними дарами.
Він там володарем спромігся стать,
Де інші стали тільки наймитами.

Лілеї влітку — любі пелюстки,
Хай прийде час, зів'яне та лілея.
Та як у ній осядуть хробаки,
Тоді й бур'ян миліший нам від неї.

Так і краси солодкої взірець
Зведе життя порочне нанівець.



Ти — сяйво чисте і в гріхах своїх,
Які тебе, мов тля троянду, вкрили,
У ніжні пелюстки повитий гріх,
Таким здається безневинно милим.

Злі язики ганьблять твій кожен крок,
На те підстави маючи, я певен,
Але чеснотою стає порок,
Лише твого імені сягне він.

Що за житло дістав підступний блуд,
Твою красу обравши за колицку.
В такій пишноті не помітний бруд
Моїм очам, прижмуреним від блиску.

Цим перевагам, серце, є межа,
Вживанням частим туплять і ножа.



На карб тобі кладуть — хто юнь, хто вдачу,
 Хто каже — це окраса, а не гріх.
 І я пороків у тобі не бачу, —
 Оздобила твоя принада їх.

Нікчемне скельце в персні королеви
 Стає вершиною усіх окрас.
 Так і порок — принадливий для нас
 В твоїй оправі чистій, кришталевій.

О, скільки б вовк передупив овець,
 Прикинувшись ягницею в кошарі!
 І ти, явивши молодощів чари,
 Зведеш не менш довірливих сердець.

Не кой того: твоєї честі плями
 Моя любов розподіля між нами.



Розлуки час — зимою був мені,
 Хоч рік сягав лише свого полудня.
 Який туман, які похмурі дні,
 Яке спустошення і холод грудня!

Скінчилось літо, і за ним услід
 Ступає осінь в золотій короні,
 Несучи важко в благодатнім лоні
 Свої дари — землі дозрілий плід.

Та всі дари і всі плоди на світі —
 Мов сироти без матері в сім'ї.
 Нема тебе — і мовкнуть солов'ї
 В кущах троянд, в зеленім верховітті.

А там, де й чуть синички вбогий свист,
 Зими злякавшись, тріпоче лист.



Ми розійшлись, коли будили весну
Дзвінкого квітня сурми голосні,
І лик Сатурна крізь глибінь небесну
Всміхавсь назустріч молодій весні.

Та солов'ї і пахощі конвалій,
Принади всі воскреслої землі
Не вабили мене. Як уві млі,
Тягнувся час в байдужості тривалій.

Бо і троянд багрянисті вогні,
І найніжніша білина лілеї —
Лиця ясного милої моєї
Ніяк не можуть замінить мені.

Без тебе чари пишної природи —
Неначе тільки тінь твоєї вроди.



Я докоряв фіалці у маю:
«Злодійко чарівна, фіалко рання,
У пахощах твоїх і без вагання
Я дихання коханої визнаю».

Твоє волосся — в бруньці майорану,
А ніжні руки — в білині лілей.
Троянда ця від сорому багряна,
А та побліднула. За злочин цей,

За це привласнення краси твоєї
Жде на розкрадачів сумний кінець:
В самому розквіті хробак поб'є їх,
Чуже добро він сточить унівець.

Весною квітів бачив я немало,
І кожне зілля в тебе щось украло.



Лукава музо, де пісні твої —
Земній красі заслужені похвали?
Чи племінь твій нездарні шахраї
Для од своїх нікчемних заховали?

Прийди, і слово дай, і дай снаги,
Щоб у пориві творчої нестями,
Увівши в слів гранітні береги,
Стихію вроди вславити піснями.

Проснись, ледача, в любе глянь лице,
Як зморшку хоч малу знайдеш на ньому,
Що час поклав, скарай його за це,
Суддею стань напаснику лихому.

Відбивши наступ грізного часу,
Нетлінним словом відтвори красу.



Чому ти, музо, ледарко недбала,
 Красі і правді гинути даєш?
 Таж ти навік прославилася б теж,
 Коли б мою кохану оспівала.

Чи, може, ти на глум відповіси,
 Що правді чистій зайві всі похвали,
 Що приоздоблення — не для краси,
 Що фарби вроду б тільки зіпсували?

Та цим не виправдаєш німоти, —
 Лиш ти повинна оспівати вроду
 І для віків прийдешніх зберегти,
 Щоб сяяла вона усім на подив.

Нехай така, як є, в далекі дні
 Вона сягне через твої пісні.



Зроста любов моя, всякчас нова, —
Люблю ніжніше, мовчки, до нестями.
Торгує той дрібними почуттями,
Хто серце всім на показ відкрива.

В весняну пору нашої любові
Тебе прославили мої пісні, —
Так соловей співа на честь весни,
Та влітку мовкне спів його в діброві.

Не гаснуть чари весняного саду,
Як стихне голос ніжного співця.
Коли той спів лунає без кінця,
Набридне він, утративши принаду.

Тому на певний час умовк і я,
Щоб пісня не обриднула моя.



Убогих муз убогий марнотрат;
Не маю фарби, гідної сюжету:
Без всіх прикрас нужденного сонету
Лице твоє прекрасніше стократ.

Не дорікай, що не пишу ні слова, —
Поглянь у дзеркало, й побачиш ти,
Що всі слова мої — лише половина,
В якій краси твоєї не знайти.

Тож чи не гріх прекрасне прикрашати,
Це ж сонце кутати в запону хмар.
Обкрадуть лиш природи щедрий дар
Моїх рядків занадто вбогі шати.

Ні! Не вмістить мені в слова все те,
Що дзеркало віддасть тобі просте.



Рокам краси твоєї не здолати,
Такою ж ти була, як стрілись ми.
Від того часу три лихі зими
Лісів чарівні позривали шати.

Спалили тричі в золотім вогні
Три осені вбрання весни зелене.
Проте здаєшся і тепер для мене
Такою ж ти, як і в далекі дні.

Як стрілка, що незримо йде на вежі,
Карбуючи години в тьмі ночей,
Так непомітно для моїх очей
Твоя краса лишає давні межі.

Дух ув'ядання не страшний тепер, —
Коли ти народилась — він помер.



Не ідолопоклонство ця любов.
 Об'єкт моїх захоплень — не ікона.
 Хоч їй одній, про неї знов і знов
 Мій тихий вірш, — моя жага бездонна.

Любов моя — вірніша день у день,
 І в правді, в сталості її прикмета,
 Тому вона, одна вона лишень
 У кожному рядку мого сонета.

Краса, добро і честь — в рядках моїх,
 Краса, добро і честь — пісень основа.
 На всі лади відмінюючи їх,
 Влучнішого я не знаходив слова.

В тобі добро, краса і честь зійшлись,
 Які жили роз'єднано колись.



Коли в літописах померклих днів
Стрічаю описи облич вродливих
І слухаю красі натхненний спів
На честь жінок і лицарів поштивих,

Палкі слова про осіянну вроду,
Врочистий гімн устам, очам, бровам, —
Упевнююсь, що в той пісенний храм
Ти увійшла, як у свою господу.

Провидженням були тобі похвали
Співців, що мріяли про твій прихід.
Тебе провидячи, вони як слід
Краси у давнину не оспівали.

А ми, кому явилась нині ти,
Знімівши, слів не можемо знайти.



І страх мій власний, і землі пророки,
Що снить майбутнім, скритим уві млі,
Неправду вирекли, сказавши, доки
Моїй любові жити на землі.

І смертний місяць, віщуні зухвалі,
Своє затемнення вже пережив,
Надія знов звелась на п'єдесталі,
І мир несе цвітіння для олив.

В моїх рядках по смерті ми воскреснем,
І смерть не роз'єднає нас. Вона
З косою йде на дикі племена,
І їм страшна, німим і безсловесним.

Твій пам'ятник з моїх натхненних слів
Переживе гробниці королів.



Усе вже я про тебе розповів,
На що мій дух спромігся й слово щире.
Що віднайду, яких докину слів
До образу твого, ясний кумире?

Нема нічого вже. Та знов і знав
Я від кінця вертаюсь до прологу
І словом древнім, як молитву Богу,
Щодня тобі співаю про любов.

І ті слова в новій любові й досі
Звучать так само на новий мотив.
Любов не бачить сивини в волоссі,
Навіки взявши старість в наймити.

Приходиш ти, любове, гостю любий,
Як вигляд наш твою віщує згубу.



О, не кажи, що я у фальш запав,
Що мій вогонь на віддалі вже гасне.
Таж я себе з собою роз'єднав,
Тобі в заклад віддавши серце власне.

Ти — мій притулок, радісний завжди.
Відходив я. Не змінений роками,
Вертався знов, приносячи води,
Яка щораз мої змивала плями.

Якби вміщав я всі гріхи земні,
То навіть і тоді лише одна ти
Своїм наближенням, повір мені,
Змогла б мої пороки подолати.

В ніщо цей світ без тебе ставлю я,
Моя трояндо, радосте моя.



О леле, правда. Вештався я блазнем
 І в ницості поганив почуття,
 Топтав, низотно торгував не раз ним
 Без жодного жалю і каяття.

Не бачив правди я, лиш незугарне
 Її зображення криве — на сміх.
 Та не пішов мій сказ отой намарне:
 Я досвідом дійшов — ти краща всіх.

Тепер по всьому вже. Змикаю коло.
 І досвідів нових не прагну я.
 Лиш ти одна. І сяєво навколо,
 Межо стремлінь, свята жаго моя.

Тож хай сягне моя любов бездонна
 До неба чистого — до твого лона.



Їй дорікай, моїй злочинній долі,
 Богині, винній у моїх гріхах, —
 Це жебрав я з її лихої волі
 На людних стовпищах і на шляхах.

Мій труд тавром ліг на мою істоту,
 Як знак ганьби на чоло байстрюка.
 Я ремеслом позначений достоту,
 Як чорна сажотрусова рука.

Допоможи мені позбутись бруду,
 Гіркотою зцілитись від хвороб.
 Гірке гірким вважати я не буду,
 Яке вже покарання не було б.

Твоєї ласки серце прагне, цебто —
 Єдиних ліків за його рецептом.



Твоя любов стира з мого чола
 Тавро, що брехні випекли жорстокі.
 Ну й що мені і осуд, і хвала,
 Зломовності та наклепів потоки?

Лиш тільки ти — мій світ і трибунал,
 Що властен суд чинити наді мною.
 І не сягне лукавий світ ганьбою
 Моїх чуттів, закутих у метал.

На дно пекельне наклеп я спровадив
 Тих ницих голосів, що скрізь гули,
 Я став глухий, як до сичання гадів,
 До підлих лестощів і до хули.

Понад усе — твоя любов незмінна,
 А цілий світ — пустеля безгомінна.



Розставшись, ввійшов я в себе оком,
 А те, яким тримаються доріг,
 Поволі сліпне, вражене пороком,
 Хоч зримих змін ніхто б не спостеріг.

Ані пташок, ані трави зображень
 Моїй душі не віддає воно,
 Тому й душа не має певних вражень
 Від тих речей, що знала їх давно.

Вродливці пишні чи гидкі потвори,
 Прекрасні горлиці чи вороння,
 Чи день, чи ніч, верхів'я гір, чи море, —
 До тебе всіх душа моя рівня.

Це, вражений краси твоєї дивом,
 Мій вірний зір тепер став неправдивим.



Чи це тебе прийнявши, мов корону,
П'ю лестоці — трутизну королів?
Чи зір мій ще тримає оборону,
Чи від твого відьомства оншалів —

Твоїх алхімії похопив науку
І творить ангелів з гримучих змії
Та всякій нечисті, що йде під руку,
Малює образ неповторний твій?

Ні, перший здогад: лестоці у зорі.
І їх співа мій дух — король сліпий.
А зір, знавець смаків, дає напій,
Якого прагне повелитель хворий.

Гріх зменшиться, як там трутизна є,
Зір готував — за те ж він перший п'є.



Збрехав мій вірш, колись тобі сказавши:
«Моїй любові нікуди рости».
Я думав — ріст її спинивсь назавше,
Найбільшої сягнувши висоти.

Час нищить честь, вбива красу кохану,
Несучи нам мільйони перемін,
І чисті душі він веде в оману,
І королів веде на плаху він.

Я вірив лиш у щастя нетривале,
Упевнившись в несталості буття.
Та як я смів казати колись зухвало:
«Не може бути сильнішого чуття?»

Моя любов подібна до дитяти,
Тож як я міг життя її утяти?



Не буду я чинити перешкоди
 Єднанню двох сердець. То не любов,
 Що розцвіта залежно від нагоди
 І на віддаленні згасає знов.

Любов — над бурі зведений маяк,
 Що кораблям шле промені надії,
 Це — зірка провідна, яку моряк
 Благословляє в навісній стихії.

Любов — не блазень у руках часу,
 Що тне серпом своїм троянди свіжі —
 І щік, і уст незайману красу.
 Той серп любові справжньої не ріже.

Як це брехня — я віршів не писав,
 І ще ніхто на світі не кохав.



Суди мене, що був скупий у всьому,
 Твоїм щедротам загубивши лік,
 Що занедбав стежки до твого дому,
 З яким душею зв'язаний навик.

Що на любов тобі належним правом
 З чужими я ділитися посмів,
 Своїм вітрилам дозволяв лукавим
 Нести мене до інших берегів,

Бичуй мене, кляни мою сваволю,
 Моїх учинків непростенний гріх,
 Карай мене судом очей своїх,
 Лише презирством не причиню болю!

Суди мене, злочинного, стократ,
 Твоя любов — мій добрий адвокат.



Ми вдаємось до гострої приправи,
Щоб гіркотою розпалити смак,
Аби збудить нудоту, п'ємо трави
І від недуг лікуємося так.

Твоїх розкошів я любовних повен,
Задумав теж зажити гіркоти;
Собі вигідних прагнучи умовин,
Отак, без видимих причин, злягти.

Від вигадок любовних і лукавих —
Від лікувань того, чого нема,
Хворобам я уліг, що уникав їх.
І ліки п'ю уже не жартома.

Та зрозумів я: в ліках тих трутизна
Болящому, що вроду твою визнав.



Яким питвом з отруйних сліз сирени —
Пекельним варивом — упився я:
То блиск надій, то розпачу змія,
То зникла ти, то знову біля мене!

Який вчинив я непростенний гріх,
Що всі торттури змушений терпіти!
Який вогонь торкнувсь очей моїх
І спорожнив запалені орбіти?

Благословенне зло, коли від зла
Стає миліше нам усе прекрасне,
І та любов, що знищена була,
Розцвівши знов, ніколи не погасне.

Шкода мені на горе нарікати, —
Від нього більше зиску, ніж утрати.



Твоїм знуцанням тішу нині душу.
Впізнавши сам оту гірку печаль,
За власний блуд благать я плахи мушу,
Як маю серце, а не куту сталь.

Коли й тебе гріхами так уразив,
Як ти мене, — о серце, розколись!
Чи я, тиран, забув про ті образи,
Що їх від тебе зазнавав колись?

Нехай та ніч, печальна і найдовша,
Мої страждання нагада мені,
Щоб, каяття бальзам я віднайшовши,
Зцілив тебе, як ти мене в ті дні.

І я, і ти — вчинили блуд по разу:
Тепер взаємну вибачмо образу.



Ліпш бути злим, ніж виглядять на злого,
 Впокорившись обмовам навісним.
 О суд очей чужих! Як нам із ним
 Погодитись нелегко, їй же богу!

Чи б міг фальшивий зір цінити в скарб
 Мій серця жар? Здолав його б донести
 Шпигунський набрід, що кладе на карб
 Мені все те, за що я годен честі?

Я — отакий, як бач. Ганьбить мене —
 Це міряти на свій аршин пігмеям.
 Та я ж високий як на них. Бігме їм
 Це не з руки. А хто мене зігне?

На грішника — то всі, і навіть діти,
 В смолі пекельній мусили б сидіти.



Чи б міг дарунок твій на незабудь
Мені любовну пам'ять замінити?
З лиця землі колись роки зітнуть
Гучних митців полотна знамениті.

Та в мого серця пам'яті живій
Твій образ житиме, не знавши тліну,
Аж доки серце, доки мозок мій
І доки сам безслідно я не згину.

Твоїх чуттів не передасть папір
І спогаду не збереже про тебе, —
Тож тільки серцю ти мойому вір,
А в знаках пам'ятних нема потреби.

Для пам'яті ж тримати опертя —
То визнати можливість забуття.



Не тішся, часе, що мене схилив;
Нові твої і піраміди, й храми
Це — давнина, в якій немає див, —
Нове вбрання з старими вже латками.

Наш вік — малий. Здається через те
Старий той одяг нині — як новий нам.
Ми віримо, із наших рук росте,
Що узяли ми в прадідів у винайм.

Не йму тобі я віри, не вража
Сучасне і минуле, та й не диво:
Твої ж літописи й архіви — лжа.
Яку ти нам відновлюєш хапливо.

Я зневажаю час і зміни всі,
На вірність присягаючи красі.



Була б моя любов дитям нагоди
Чи долі байстрюком, гріхом батьків,
То місце б їй примхливий час находив
Серед квіток або між будяків.

Не з волі примх вона зроста на подив,
То й не впаде від підлих язиків.
Що їй вимога нетривкої моди?
Що їй прихильність часу або гнів?

На неї вже погрозами не вплине
Винаймувач короткої хвилини.
Звелась вона, незрушна, як гора,

Над спеки злі, над зливи і пороші, —
Ви в цьому свідки, тлуми скомороші,
Для зла живі і мертві для добра.



Тримать над головою балдахін,
Щоб зовнішню явить тобі шанобу?
Чи класти підмурівок вічних стін,
Що й кілька літ не вистоять на пробу?

Лакуза суетний, ловець чинів,
Втрачає честь у прагненні пошани.
Забувши хліб, чого б він не вчинив
За ласощі, химерні марципани?

Я тільки про твою прихильність мріяв,
Душі твоєї бранець і слуга.
Прийми ж мій дар малий як щирий вияв
Палких чуттів, владарко дорога.

Геть, злий обмовнику, дрібний пігмею,
Не властен ти над чистою душею.



Крилатий хлопче, що в руках затис
Мірило часу і разючий спис,

В ущербі ти ростеш. З твоєї ж волі
Ми любим, в'янемо і мрем поволі.

Але Природа, владарка руїн,
Гальмує твій і завертає плин.

Вона тебе трима лише для того,
Щоб Час губить, глумитися із нього.

Але тремти — бо для забави ти,
Вона не владна вік тебе нести;

Надійде час — не сподівайсь пощади:
Віддасть тебе свого спокою ради.



Колись чорнявих гарними не звали,
Хоча б вони були взірцем краси.
Оганьблено красу в нові часи,
Прекрасне вже доходить до розвалу.

А все бридке, удавшись до фарб,
Міняє лик усупереч природі,
І гине, відданий на жертву моді,
Бездомної краси великий скарб.

Тому твої і очі, і волосся —
Мов чорна ніч. У них відбився сум.
Вони по вроді, кинутій на глум,
Той колір чорний, мов жалобу, носять.

І личить так тобі жалоба та,
Що визнана за вроду чорнота.



Дивлюся, як, о музику моя,
Ладів твоїх торкнуться руки милі,
Даючи їхній металічній силі
Високий лад. В ту мить так заздрую я

Украденому щастю плигунів,
Що в захваті твої цілують руки.
І, клавішів я слухаючи звуки,
Обурений зухвальством, червонів.

З танцюючими зграбними ладами
Я часто помінятися б хотів,
Щоб тільки міг на місці тих ладів
До рук твоїх торкатися устами.

Ах, ті зухвальці крадуть неспроста —
Лиши їм пальці, дай мені уста.



О хтивосте, що гониш плоть у сказ,
 Страшна нищителько душі слабої,
 Джерело лжі, і підступу, й розбою,
 Тупа, сліпа й жорстока воднораз.

Вгамована — ти збудниця відраз,
 Та надиш знов і знов п'яниш собою.
 І вже не знайде любого спокою,
 Хто на приманку попадеться раз.

Безтямна ти в жадобі й посіданні.
 У всьому крайнощі: при гамуванні —
 Ти солод болісний, блаженна мить,

А там — розпука і тягар покути.
 Світ знає це. Не зна, як обминути
 Небесний рай, що нас до пекла мчить.



Її очей до сонця не рівняли,
Корал ніжніший за її уста,
Не білосніжні пліч її овали,
Мов з дроту чорного коса густа.

Троянд багато зустрічав я всюди,
Та на її обличчі не стрічав,
І дише так вона, як дишуть люди,—
А не конвалії між диких трав.

І голосу її рівнять не треба
До музики, милішої мені,
Не знаю про ходу богинь із неба,
А кроки милої — цілком земні.

І все ж вона — найкраща поміж тими,
Що славлені похвалами пустими.



Ти деспотична, з серцем кам'яним,
 Як всі красуні, пишні й гордовиті,
 Бо знаєш добре — ти мій скарб, і ним
 Я дорожу понад усе на світі.

Та що мені обмови й поговорі!
 Що ти смуглява — й слухати не стану.
 Нехай! Та серцю я скажу: не вір
 Чужим очам, заведеним в оману.

Щоб впевнити себе і очі ті,
 Щоб і своїм очам не йняти віри,
 Я ладен присягнути на хресті,
 Що сніг темніший від твоєї шкіри.

Та не смугляве милої чоло,
 А чорні вчинки — лиха джерело.



О любі очі, жалісливі свідки
 Моїх страждань! Одягши чорний стрій,
 Вони твого зреклися серця, звідки
 Облудний злочин розпочався твій.

Не красить так чола блідого сходу
 Проміння сонячне в ранковій млі,
 І срібний диск — світило небозводу —
 Не може так оздобити землі,

Як траур цей твоє лице квітчає...
 Коли б твоє і серце по мені,
 Без жалоців покинутім в одчаї,
 Також вбрання носило жалібні, —

Поклявся б я, що врода зроду чорна,
 А що не чорне, те повік потворне.



Будь серце прокляте, що розіп'яло
 Мене і друга на однім хресті, —
 Четвертувать тобі одного мало,
 Ти й друга кинула на муки ті.

Вже завдало, в полон узявши нас,
 Потрійних мук твоє лукаве око:
 Себе, мене і друга водночас
 З моїх грудей ти вирвала жорстоко.

Помилуй друга, зжалься хоч над ним.
 Потрапивши як бранець до острогу,
 Я власне серце дам тобі за нього
 І біля друга стану вартовим.

Воляння марні! Я в тюрмі закутий,
 Тут все моє зі мною мусить бути.



Тепер довідне знаю: так, він — твій.
 На пропад я — в заклад твоїй сваволі —
 Даю себе, щоб другий образ мій
 Мені на втіху вирвався з неволі.

Ти ж — загребуща, й не втекти йому,
 Та й він — терплячий, прагне тих кайданів.
 Він, вексель підписавши, мною даний,
 Сам розділив із боржником тюрму.

Твоє, лихварко, серце не вситиме, —
 Ти правиш борг за продану красу.
 І через мене друг тепер нестиме
 Ярмо важке, що я його несу.

Він дав себе мого визволу ради,
 Сплатив мій борг, мені ж нема пощади.



Авжеж, волити волі всі ми вільні, —
 То ж Вілля мати серцеві не гріх.
 Нехай же вічно буде тільки Вілль в нім
 Додачею до всіх волінь твоїх.

Чи ти, чиїх волінь безмежна сила,
 Не вволиш волі — хай волає Вілль?
 Чи, може, іншим серця ти вділила
 І вільно Вілля витиснуть відтіль?

Безмежне море до свого привілля
 Прийма й дощі в солоне лоно хвиль.
 Тож будь і ти прихильніша до Вілля
 І власну волю увелич на «Вілль».

Не відмовляй мені і серцем смілим
 Вінчай усі свої воління Віллем!



Як видавсь я душі твоїй немилим,
 Заприсягни нечулій і сліпій,
 Що звусь я Волею, Волінням, Віллем,
 То й маю залишитися при ній.

Доповнивши твого чуття скарбницю,
 В числі волінь твоїх хай буде й Вілль.
 Не важить там нічого одинця,
 Де множество зійшлося звідусіль.

Хай буде в велелюднім тлумі тому
 Вілль, мов кукіль серед поживних зіль,
 Аби в очах лишень і в серці твоєму
 Щось важив той малопримітний Вілль.

Люби лиш волю — й перед світом цілим
 Мене любитимеш, бо звусь я Віллем.



Сліпа любов затьмарила мій зір,
 І те, що бачу, — вже мені незрима:
 Краса, позбавлена і фальші, й гриму,
 В моїх очах — недосконалий твір.

Скувала якоря любов облудна
 Моїм очам, і серце мимохить
 Приковане на якорі стоїть
 В затоці тій, де є ще й інші судна.

Як серце гавань гомінливу ту
 Могло вважати затишком від бурі?
 Мій зір скривав і бруд, і суєту,
 Прикрашуючи береги похмурі.

Я правди вже не бачу довгі дні,
 І душу облягла чума брехні.



Коли в правдивості клянешся ти,
Я, навіть бачачи неправду, вірю,
Аби лише в очах твоїх зійти
За підлітка, ще скромного надміру.

Даремно вірить лестощам пустим,
Адже мій вік усяк прекрасно знає.
Та фальш беру за правду я, між тим,
І щирості між нас обох немає.

Не скажеш ти, що обманула знов,
Та і мені свій вік признати сором.
У парі йдуть лукавство і любов, —
Ми про літа в коханні не говорим.

Так я брешу тобі, а ти мені,
І кожне задоволене з брехні.



Не спонукай мене, щоб я твою
Виправдував неправду і образу.
Убий мене безжалісно й відразу
Без хитрощів, в одкритому бою.

Скажи, що іншу ти любов зустріла,
Лише очей від мене не ховай.
Хай твого погляду убивчі стріли
Мене, беззбройного, разять. Нехай!

Твоїх очей мені вже сила znana:
Блаженство в них з трутизною злилось.
І, може, їх відводиш ти, кохана,
Щоб ними вбити іншого когось.

Не треба жалощів. Хай любі очі
Мене уб'ють — я смерть прийму охоче.



Розумна будь, наскільки ти жорстока,
Зневагою не ятри мук німих,
Бо туга вирветься моя глибока,
Як тільки знайдуться слова для них.

Коли й не любиш, ошукай в коханні
І ласкою зміни жорстокий гнів.
Так хворий в лікаря у дні останні
Надій благає поглядом без слів.

В розпуку впавши, в божевільнім стані
Сказати можу те, чого не слід.
І наклепи, низькі та безпідставні,
Підхопить радісно зломовний світ.

Щоб не дійти цього, криви душею, —
Здавайся хоч із вигляду моєю.



Мій зір тебе не любить, далєбі,
 Усякого набачившись пороку.
 Та серце любить і не вірить оку,
 Сто сотень вад не бачачи в тобі.

Ні голос твій, не надто милий вуху,
 Ні дотик ніжний, пахощі і смак
 Не владні затагнуть мене ніяк
 На учту зору, доторку і слуху.

Та навіть всім п'ятьом моїм чуттям
 Не визволити серця із неволі, —
 Воно, як раб, твоїй покірне волі,
 За усміх твій платитиме життям.

Та вже хоч тим у виграші я буду,
 Що ти — мій гріх — даєш мене до суду.



Любов — мій гріх, твоя ж чеснота — гнів.
 Гнів на мій гріх, на ті любовні квіти.
 Та зваж пороки наші, щоб узріти,
 Що я на докір твій не заслужив.

А годен я докорів і образ, —
 То вже ж не з уст, які, запавши в нестям,
 Уже споганили себе не раз
 Ламанням слів, брехнею і безчестям.

Природно це, — мене і не вражає,
 Що ти когось, а я тебе люблю.
 Свій жаль в душі своїй. З його врожаєм
 Діждеш і ти від іншого жалю.

Отямсь, безжалісна й несамовита,
 Бо власним будеш прикладом побита.



Буває іноді, щоб упіймати
Шкідливу курку там чи то курча,
Дитину опуска додолу мати
І тільки й думає про втікача.

Дитя волає, щоб вернулась мати,
Вмивається неvtішними слізьми.
Дихнути ж мамі не дає пернате,
Під самим носом тріпає крильми.

Так мчиш і ти за мрією в погоні,
Надіючись впіймать її колись.
Я ж простягаю, мов дитя, долоні:
— Не покидай, кохана, повернись!

Хай воля вволиться твоя, — волаю, —
Лиш не давай загинути з одчаю.



Прийшли мені на горе і на страх
 Любові дві в супутники щоденні.
 Юнак блакитноокий — добрий геній,
 І жінка — демон з мороком в очах.

Щоб чисту душу в пекло заманити,
 Збиває демон ангела на гріх
 І хоче силою очей своїх
 Слугу небес дияволом зробити.

Та я не впевнений, чи ангел мій
 Зберіг незайманість, чи вже пропавший,
 Він друг мені, тож завжди він при ній,
 За крок один від пеклової пащі.

І я живу, й чекаю кожну мить,
 Що праведник до пекла полетить.



«Ненавиджу» — убивче слово
 Із уст зірвалося її.
 Я остовпів, немов раптово
 Торкнувсь гримучої змії.

Та, спочуття найшовши скоро,
 Вона притримала язик,
 Який давно мені навик
 Шептать і ніжності, й докори.

«Ненавиджу» — та милі очі
 Змінили раптом зір гнівний,
 Так день погідний та ясний
 Зміня грозову пору ночі.

«Так, я ненавиджу... — І враз
 Вона докінчила: — ...не вас».



Душе, що мешкаєш в гріховній глині,
Ти, суєті віддавшись в полон,
Скарби глибинні марно тратиш нині
На позолоту зовнішніх колон.

Пощо великі кошти віддаєм ці
На розкіш нетривалого житла,
Щоб хробаки, пишноти спадкоємці,
Добро твоє сточили все дотла?

Душе моя, виконуй ту роботу,
Що перед внуком виправдає нас.
Не дбаючи про зверхню позолоту,
У вічності купуй безсмертя час.

І смерть помре, а ти в простій одежі
Підеш в віки, зламавши часу межі.



Моя любов — пропасниця. Вона
В жадобі прагне лиш того напою,
Якого випивши колись до дна,
На все життя зосталася слабою.

Мій розум-лікар лікував любов,
Вона ж відмовилась приймати ліки.
А він розгнівався і геть пішов,
Страждать мене покинувши навіки.

Без нагляду, у відчаї страшнім
Я день і ніч метаюся в нестямі,
І, розумом покинуті моїм,
Слова і мислі бродять манівцями.

Я ж прилягав, знесилений у край,
Що пекла морок — найсвітліший рай.



О, як любов затьмарила мій зір,
 Що викривля і явища, і речі!
 Чи зриму річ фальшує глузд старечий,
 Волаючи очам моїм «не вір»!

Як гарне те, що до вподоби оку, —
 Чому весь світ запевнює, що ні?
 А дійсно — ні, то визнать слід мені:
 Любовний зір не добача пороку.

Що діяти? Незрячий погляд мій
 Ошукують любовних сліз потоки.
 Отак бува сліпим і сонце, доки
 Заховане у хмарі дощовій.

Любове хитра, плеш мені полуду,
 Щоб за слізьми я не розгледів бруду.



Я не люблю тебе? Жорстока ти!
 Коли б чуття мої уже згоріли,
 Чи б міг з тобою я на себе йти,
 З твоїх бійниць метать на себе стріли?

Чи з ворогом твоїм дружить я смів,
 Любив того, на кого маєш око?
 Як ти до мене виявляла гнів,
 Чи я себе не бичував жорстоко?

Чи є в мені гординя, що взяла б
 У тебе службу вірну — за образу?
 Твоїх пороків я слухняний раб,
 На все готов з очей твоїх наказу.

Ненавидь, люба, — смак пізнав я твій:
 Ти любиш зрячих, я ж давно сліпий.



Хто, кволій, сил тобі вділив таких,
 Що полонить людські серця змогла ти?
 Мої ти очі змушуєш брехати,
 Що світлий день — затьмарений для них.

Чому так до лица тобі пороки,
 Що навіть вчинений тобою гріх
 Мені чеснотою здається, доки
 Тебе не виправда в очах моїх?

Чому — тим краща ти в моєму вірші,
 Чим більший гріх знаходжу я в тобі?
 Хай я люблю ненависне юрбі,
 Та честі не уймай мені, як інші.

До грішниці росте любов моя
 Тим вартий більшої любові я.



Кохання юне — то й не зна сумління,
Хоч, певна річ, воно любові плід.
Тож вад моїх тобі чіпать не слід, —
Це твій порок у мене вріс корінням.

Бо зрадиш ти — безчестю віддаю
Я дух шляхетний на догоду плоті.
І душу вмить осквернену мою
Купає плоть в гріховному болоті.

Від імені твого, твоїх приваб
Та плоть тремтить і цілиться на здобич.
Вона за щастя має, наче раб,
За тебе стати і сконати обіч.

По совісті, повір, моя ти любо,
Любов'ю зву цю боротьбу і згубу.



Я кривоприсягаю вже давно,
Але і ти зламала клятву двічі:
Ти і мені брехню говориш в вічі,
І честь подружню топчеш у багно.

Та за подвійну зраду і наругу
Я докорять тобі не маю прав,
Бо й сам не першу, може, і не другу,
А соту вже присягу я зламав.

Я присягався у твоїй чесноті,
У вірності й правдивості колись.
Я власні очі засліпив, щоб проти
Поганьбленої істини клястись.

Глумивсь я з правди, клявся проти неї,
Свої уста споганивши брехнею.



Заснув Амур, тримавши смолоскипа;
Одна з дівчат Діаниних тоді
Взяла вогонь, що з рук Амура випав,
Та й погасила нишком у воді.

Вогнем любовним у долині гаю
Нагрілось раптом зимне джерело
І від недуг болящим помагає,
Бо дивний чар навіки зберегло.

Ту головешку запаливши знову
З очей моєї милої, хлоп'я
Грудей моїх торкнулося. В діброву
Ходив купатися даремно я.

Бо купіль та зціля мої недуги,
В якій божок вогню добув удруге.



Божок кохання задрімав колись,
Поклавши обіч смолоскипа свого,
А німфи, те помітивши, знялись
І потайки наблизились до нього.

Одна із них схопила той вогонь,
Який серцям спричинював знемогу,
І, в зимний струмінь кинувши його,
Тим обеззброїла неждано Бога.

Вогнем нагрівшись, вода тоді
Коханцям рани гоїла глибокі.
І я не раз купавсь у тій воді,
Щоб серцю втрачений вернути спокій.

Любовний племінь воду підігрів,
Вода ж не остудила почуттів.



ПРИМІТКИ

Час написання сонетів — 1592–1598 роки. Проте дослідники припускають, що окремі твори могли бути написані раніше або пізніше.

Перші 17 сонетів об'єднані єдиною темою — поет умовляє друга одружитися.

Сонет 4. *Чому ж, скупарю, зловживаєш ти...* — Дослідники творчості В. Шекспіра вважають, що ці рядки натхненні біблійною притчею про таланти, якими людина не має права нехтувати. Порівняйте їх із главою 25 Євангелія від Матвія.

Сонет 5. *Текучий бранець у тюрмі зі скла...* — Мова йде про парфуми у флаконі.

Сонет 6. *Ти щастя десять би разів помножив...* — Поетичний образ побудовано на побутовій англійській реалії. У тодішній Англії дозволялося брати за позичувану суму 10%.

Сонет 7. *Зеніту дійде світла колісниця...* — У давньогрецькому міфі бог сонця Феб (Аполлон) зі сходу на захід мандрує по небу у вогняній колісниці.

Сонет 8. Твір побудований на стародавніх віруваннях про те, що рух небесних світил нібито супроводжується мелодійними звуками. Крім того, — як стверджує шанована за часів Шекспіра значно дужче, ніж нині, астрологія, — небесні світила також впливають на людське життя. Виходячи з цього, в сонеті стверджується, що небесну гармонію мусить підкріпляти гармонія земного життя, і саме сім'я — зразок такої гармонії. Тож друг, до якого звертається поет у сонеті, відмовляючись від шлюбу, порушує таким чином закони буття.

Сонет 11. *Вогонь життя без нього, відпалавши, Навік би згас за шість десятиліть.* — у Псалмах стверджується, що вік людини — «шістьдеся-

тиліть і ще десять років». Шекспір опускає останнє десятиліття і стверджує, що людство вимерло б, якби на світ не народжувалися нові люди.

Сонет 14. *По зорях я гадати не бажаю, Хай знана астрономія мені...* — Мова йде не про астрономію — науку про небесні тіла, а про астрологію — непрямо згадуване вже в сонеті 6 учення про вплив небесних світил на життя людей. З погляду християнської церкви та матеріалістичної науки це вчення вважається шарлатанським. Шекспір посилається на астрологію доволі часто.

Сонет 15. *Що світ — видовище, в яким людина Підвладна силі неземних світил...* — Ще одна згадка про астрологію. А разом із тим — популярна в Шекспіра думка про світ як театр. Наймісткіше, афористично ця думка висловлюється у відомому монолозі Жака в комедії «Як вам це сподобається»: «Весь світ театр, і люди в нім актори».

І я іду на Час несамовитий, Щоб нищене слова ми відновити. — Досі поет бачив єдину можливість безсмертя друга — повторити себе в потомстві. Однак, починаючи з цього сонета, зринає новий мотив — увічнення його в поезії, котра здатна здолати навіть Час. Порівняйте кінцівку цього сонета з кінцівками сонетів 17 і 19, а також із сонетами 38 і 55.

Сонет 16. *Мій вірш слабкий...* — Зразок художньої умовності. Висловлення зневажливого ставлення до власних віршів входило до ренесансного поетичного ритуалу.

Сонет 19. *Левині пазурі притуплюй, з пащі Тигриної, о часе, зуби рви...* — Дослідники вважають, що цей образ навіяний «Скорботними елегіями» давньоримського поета Публія Овідія Назона.

Фенікс — міфічний птах, що володіє здатністю згоряти, а відтак відновлюватися з попелу.

Сонет 21. *Ні, я не йду тропою віршоробів, що оди тчуть з фальшивої краси.* — Мається на увазі звичай придворних поетів розсипати надмірні похвали тим, кого вони оспівують у своїх віршах. Шекспір порівнює їх із гендлярями, що вихваляють свій крам.

Своїх я уст брехнею не поганив... — Порівняйте цю строфу із сонетом 130, де поет розвиває висловлені тут думки.

Сонет 22. *Не вірю дзеркалу, що вже старий я...* — Між 1592 і 1598 роками, коли був написаний цей сонет, Шекспіру виповнилося 28–34 роки. Дослідники схильні тлумачити посилення на старість або як поетичне кліше, що з'являється ще в сонетах Петрарки, або ж як данину тогочасним уявленням про те, що старість нібито починається з 30 років.

Сонет 23. *Учись читати писане без мови, Очі слухать вісника любові...* — Тут маємо зразок оксюмору — типового для поезії епохи Відродження стилістичного засобу, коли поет свідомо поєднує різко контрастні поняття, котрі логічно нібито виключають одне одного, але разом дають нове уявлення.

Сонет 24. Для художньої манери В. Шекспіра характерні намагання відтворити дійсність у зорових образах, а відтак порівняння поета й художника, живописця нерідко присутнє в його ліриці. Цей сонет вважається одним із найхарактеристичніших у сонетарії автора.

Сонет 25. *Нехай комусь від щедрої планети...* — Знову традиційні для Шекспіра реверанси в бік астрології.

Таких дарів не дістають поети... — Автобіографічна деталь, натяк Шекспіра на своє низьке становище в суспільстві. Адже професія актора в ті часи вважалася однією з найменш шанованих, а

то й непристойною. Театри під ту пору навіть споруджували за містом, аби «не псувати громадську мораль».

Військовий вождь, по тисячній звитязі... — Деякі дослідники вважають, що поет має на увазі відомого у свій час мореплавця й полководця Волтера Ралі, який втратив прихильність королеви Єлизавети.

Сонет 26. До тебе йдуть послы мої письмові... — Цей поетичний образ побудований на рицарських реаліях. Герой сонетів уподібнюється васалові, який відправляє своїх послів (себто, вірші) своєму сюзеренові (володарю, покровителю).

Сонет 27. Вона іде шляхами пілігрима... — Свою палку любов до друга поет порівнює з мандрівкою пілігрима до святих місць.

Сонет 29. Зневажений і долею, й людьми... — Деякі дослідники вважають, що в цих словах знайшли відображення автобіографічні деталі. Зокрема, 1592–1593 роки в житті Шекспіра були ознаменовані жорстокими нападками на нього драматурга Роберта Гріна, а відтак унаслідок епідемії чуми в Англії на якийсь час були закриті всі театри.

Сонет 34. Ти провіщала день мені погожий... — Порівняння дружби з хорошою й поганою погодою характерне для народної поезії. Деякі дослідники відчитують тут перегук із англійським фольклором.

Сонет 35. Щоб не прийшлося, грабіжнику, тобі... — Дослідники вважають, що в цьому сонеті вперше зринає мотив зради друга, який звабив кохану поета. Ширше цей мотив розпрацьовано в сонетах про смугляву леді.

Сонет 36. На бачності я маюся, щоб тобі На людях не поспать бува привіту... — Натяк на різницю соціального стану поета й друга.

Сонет 38. *Будь музою десятою поету...* — У грецькій міфології було 9 муз, покровительок різних мистецтв.

Сонет 40. *Хоч обікрав, коханий, старця ти...* — Тут знову зринає заявлений у сонеті 36 мотив зради друга й коханої — тема, що детальніше розвинута в сонетах про смугляву леді. Сонети 41 і 42 продовжують цю тему.

Сонет 43. Ця поезія є варіацією на тему сонета 27 і побудована на поєднанні контрастних образів світла й темряви.

Сонет 44. *Коли б то плоть на мисль було можливо...* — У цьому й наступних рядках знайшли відображення давні уявлення про те, що людина створена з чотирьох стихій. Дві з них вищі — вогонь і повітря, а дві нижчі — земля й вода. Духовні здібності людини визначаються вищими стихіями, а тілесне, почуттєве життя — нижчими. Відгомін цієї теми відчитуємо також у сонеті 45.

Сонет 46. Порівняйте цей твір із сонетом 24, також побудованим на зорових образах.

Сонет 47. *Як зір ласує образом твоїм...* — Дослідники вважають, що тут мова йде про портрет чи мініатюру, яку друг подарував поету.

Сонет 49. *В той час лихий...* — Всі три катрени починаються анафорою, повторенням на початку рядків, що підкреслює особливий драматизм дійства. Порівняйте цей твір із сонетом 36.

Сонет 52. *Я — мов багач, що може в кожному мить...* — Поет порівнює себе з багачем, який лише іноді тішиться спогляданням своїх скарбів. Порівняйте цей твір із сонетом 48.

Сонет 53. *З яких стихій постав ти, чудодійний?..* — Див. примітку до сонета 44.

Згадувані в тексті *Адоніс і Єлена* — втілення відповідно чоловічої й жіночої краси в давньогрецьких міфах. Поет говорить про те, що друг втілює в

собі привабу одночасно чоловічості й жіночості. Порівняйте в сонеті 20: «Владарю-владарко жагучих мрій».

Сонет 55. *Надгробків царських мармурові плити Переживе потужний мій рядок...* — Першоджерелом надзвичайно поширеної в класичному мистецтві теми «пам'ятника», який споруджує собі поет своїми невмирущими творами, є ода давньоримського поета Горація «До Мельпомени». Переконливість у тому, що справжня поезія здатна подолати опір часу, Шекспір висловлює також у сонетах 18, 19, 38, 55, 60, 63, 65 тощо.

Сонет 56. *Нехай до зустрічей ведуть стежини Через страшний розлуки океан...* — Тут обігрується легенда про трагічне кохання Леандра і Геро: Леандр щоночі перепливав Геллеспонт (давня назва протоки Дарданелли), щоб побачити свою кохану, і одного разу потонув. Цей сюжет розробляє давньоримський поет Публій Овідій Назон у своїй знаменитій поемі «Метаморфози». Легенда також лежить в основі поеми «Геро й Леандр» Шекспірового сучасника Крістофера Марло, та й у творах самого Вільяма Шекспіра вона згадується досить часто.

Сонет 59. *Якщо на світі не бува нового...* — Порівняйте з першою главою біблійної Книги Еклезіястова (або Проповідника).

Сонет 64. *Одвічні вежі, мармур і граніт — Ніщо не знає од смерті охорони...* — Уже в часи Шекспіра чимало стародавніх споруд були занедбані й руйнувалися, особливо після реформації англійської церкви й закриття монастирів. Як відомо, театр «Глобус» в околиці Лондона, в якому працював і співвласником якого був В. Шекспір, розташувався біля покинутого монастиря. Тема руйнування розвивається в сонеті 65.

Сонет 66. Один із найдраматичніших сонетів збірки. Його зміст провіщає знаменитий монолог Гамлета (акт III, сцена 1 однойменної трагедії) із загальновідомою фразою: «Бути чи не бути — ось питання». Сонет побудовано за принципом емоційного нагнітання трагізму, що відповідає зростанню душевної тривоги героя. Вірш складається лише з двох речень, перше з яких уміщується в 12, а друге — у 2 рядках.

Сонет 67. *Щоб фальш в'ялила мак твого лица...* — Натяк на тогочасну моду підфарбовувати обличчя. Мотив засудження штучної краси надзвичайно популярний у творах Шекспіра.

Сонет 68. *Зрізати покійниць золоте волосся...* — Мода на перуки іноді спричинялася навіть до того, що їх виготовляли з волосся покійниць. Цей же мотив В. Шекспір розробляє в «Тимоні Афіньському».

Сонет 70. Мова в творі йде про чесноти друга, тоді як у сонетах 32, 35, 40, 69 поет нарікав на його легковажність. Деякі дослідники припускають, що ці сонети було присвячено різним особам.

Сонет 73. *На хори, де замовкнули пісні...* — Тут, очевидно, мова знову йде про зруйновані монастирі (див. примітку до сонета 64).

Сонет 75. *Немов той скнара з любими скарбами...* — Мотив, що вже розпрацьовувався в сонетах 48 і 52. Див. також примітку до сонета 4.

Сонет 76. *В піснях я не вдаюся до новизни...* — Порівняйте цей мотив із сонетом 59.

Сонет 77. *Все те, що може пам'ять розгубити, Цим білим аркушам віддай на схов...* — Дослідники вважають, що цей сонет супроводжував подарунок поета другові — записну книжку.

Сонет 80. *Який поет в своїм пісеннім гromі...* — На думку дослідників, поетом, який суперничав із Шекспіром у прославленні знатного друга, був

Джордж Чемпен (1559–1634), відомий як драматург і перекладач англійською мовою Гомерової «Іліади». Поету-супернику присвячені також сонети 82–86.

Сонет 81. *Твій монумент — мого слова мідь...* — У сонеті відчутний вплив так званої «вченої» поезії з її орієнтацією на канони античної поетики. Про це свідчить, зокрема, урочистість мови твору, розробка «гораціанської теми» (див. примітку до сонета 55) тощо.

Сонет 90. *Якщо не любиш, кинь мене сьогодні...* — Сонет приваблює своєю надзвичайною щирістю. Це один із найкращих зразків ліричної поезії Відродження.

Сонет 98. *І лик Сатурна крізь глибинь небесну Всміхавсь назустріч молодій весні...* — Астрологія вважає Сатурн похмурою планетою, під знаком якої народжуються меланхолійні люди, нездатні до веселощів. Поет натомість стверджує, що весна здатна зачарувати навіть цю сувору планету.

Сонет 99. Твір написано в стилі модної на початку 1590-х років галантної лірики, компліментарних віршів. У сонеті 130 Шекспір сам висміяв подібне осміювання краси. В оригіналі вірш має 15 рядків, у перекладі витримано форму сонета.

Сонет 102. *Торгує той дрібними почуттями...* — Порівняйте розкриття цієї теми в сонеті 21.

Сонет 103. *Убогих муз убогий марнотрат...* — Порівняйте з сонетом 16.

Що всі слова мої — лише полова... — Порівняйте з сонетами 59, 76 і 79.

Тож чи не гріх прекрасне прикрашати... — Порівняйте з сонетом 76.

Сонет 107. *Твій пам'ятник з моїх натхненних слів Переживе гробниці королів.* — Див. примітки до сонетів 55 і 81. Порівняйте мотив пам'ятника в цих сонетах.

Сонет 108. Порівняйте з сонетами 79 і 103.

Сонет 110. Дослідники вважають, що цей сонет звучить як сповідь і в ньому домінують автобіографічні мотиви. Зокрема, йдеться про тему «вештався я блазнем» (див. другу примітку до сонета 25), яка розробляється також у сонеті 111.

Сонет 119. *Сирени* — в античній міфології русалки, що заманювали моряків чудовим співом, аби погубити їх.

Сонет 121. Порівняйте з сонетом 110.

Сонет 122. *А в знаках пам'ятних нема потреби...* — Дослідники вказують на те, що мова тут іде про воскові таблички, на яких у часи Шекспіра робили позначки для того, аби про що-небудь не забути. Такими табличками користувався й Гамлет (див. акт I, сцену 5 однойменної трагедії).

Сонет 126. Тут поет не дотримується сонетної форми.

Сонет 127. Цим твором розпочинається група сонетів, присвячених смуглявій леді.

Колись чорнявих гарними не звали... — Чорне волосся та смуглява шкіра не відповідали ренесансним уявленням про жіночу вроду.

Сонет 129. Порівняйте з сонетами 110 і 121.

Сонет 130. Твір побудовано на контрастному поєднанні двох творчих манер: евфуїстичної (позначеної штучною пишномовністю) та природної, органічної. Вишуканій лексиці порівнянь-алегорій Шекспір протиставляє щирість та правдивість своєї поезії.

Сонети 135, 136. В основі цих поезій каламбур, гра слів, побудована на скороченому імені Will (від William) і слові will, що означає «бажати», «хотіти», «воліти».

Сонет 137. *Сліпа любов...* — Персонаж античної міфології Амур, до обов'язків якого належало роз-

палювати почуття закоханості, зображався з пов'язкою на очах.

Сонет 143. В оригіналі — восьмискладові рядки. У перекладі сонет відтворено чотиристопним ямбом.

Сонет 146. *Душе, що мешкаєш в гріховній глині...* — Тут опрацьовується біблійний мотив (див. Книгу Буття, главу 2, вірш 7). Композиція сонета нагадує популярну в середньовічній літературі тему диспуту між тілом і душею.

Сонети 153, 154. Обидва заключних сонети різко відрізняються від інших. Вони не пов'язані ані з темою друга, ані з темою коханої, а є радше переспівами мотиву античної любовної лірики, причому бачаться двома варіантами одного і того ж тексту. Окремі дослідники вважають, що ці сонети взагалі не належать перу Шекспіра; на думку інших, Шекспір написав їх значно раніше від основного корпусу сонетів, іще в пору свого становлення як поета.

Амур — див. примітку до сонета 137. *Діана* — богиня полювання в античній міфології, яку нерідко супроводжували лісові духи *німфи*.

З М І С Т

Іван Андрусяк

ПОМЕЖИ «ТРЬОХ КИТІВ». Передмова	3
СОНЕТИ	9
ПРИМІТКИ	165



Літературно-художнє видання

**Серія «Хрестоматія школяра»
заснована 2000 року**

ШЕКСПІР Вільям

СОНЕТИ

Для молодшого та середнього шкільного віку

**Переклад з англійської
Дмитра Хомича Паламарчука**

**Передмова та примітки
Івана Михайловича Андрусяка**

**Редактор Н. В. Сойко
Художній редактор С. М. Железняк
Технічний редактор Н. Ю. Якушко
Коректор С. В. Гордіюк
Комп'ютерна верстка Л. М. Єгорової**

**Підписано до друку 12.01.09. Формат 84x108^{1/2}. Папір друкар.
Гарнітура Шкільна. Друк високий. Ум. друк. арк. 9,24.
Обл.-вид. арк. 7,028. Тираж 2500 прим. Зам. № 8-294.**

**Видавництво ТОВ «Школа».
03148, Київ, вул. Сім'ї Сосніних, 3.**

**Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 6 від 15.02.2000.**

Видано за участю ЗАТ «Національний книжковий проект»

**Віддруковано з готових позитивів
у ВАТ «Харківська книжкова фабрика ім. М. В. Фрунзе»
61057, м. Харків, вул. Донець-Захаржевського, 6/8.**

ХРЕСТОМАТІЯ ШКОЛЯРА

це книжки, що рекомендуються для вивчення
усіма існуючими освітянськими програмами,
а також твори для позакласного читання

ХРЕСТОМАТІЯ ШКОЛЯРА

- І. Крип'якевич. Пригоди Юрка Козака
- Б. Лепкий. Казки
- А. Лотоцький. Михайло-семиліток
- З. Мензатюк. Макове князювання
- О. Зима. Казки Дивогляда
- В. Лучук. Приховані подарунки
- О. Сенатович. Малий віз
- О. Пчілка. Сосонка
- М. Вороний. Євшан-зілля
- В. Симоненко. Цар Плаксій та Лоскотон
- Є. Гуцало. Сім'я дикої качки
- Д. Чередниченко. Мандри жолудя
- К. Перелісна. Скажу на вушко
- А. Дрофань. Цілком таємно
- О. Буцень. Солодкий дощ
- В. Драгунський. Денискові оповідання

Інформацію щодо придбання наших книжок

Ви можете отримати за телефонами:

(044)273-5718; 8-068-595-44-10; 8-068-595-44-07

або на сайті: <http://publish.knig.net>



2 000002 389422

книги д/ч на каникулах